

NIEUWE AVONTUREN

Lorduster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Liefde, Paarden en Bandieten

N° 2056

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Vershijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Liefde, Paarden en Banknoten

HOOFDSTUK I.

EEN INTRIGE ONTSPINT ZICH

De lente was eindelijk voor goed in het land gekomen en Parijs baadde in de levenwekkende glans van een gouden zon, die overal nieuwe levensvreugde wekte.

In het bos van Boulogne werden de roeiboortjes uit de boothuizen gehaald, nagekeken en gereed gelegd aan de steigertjes van de verhuurinrichting. De hoezen waren reeds een paar dagen van te voren van de kostbare palmen in sommige plantsoenen weggenomen, want de wintervorst had voor goed zijn hielen gelicht, dat was klaarblijkelijk.

Over de Seine hing een zilveren waas

en men zag reeds talrijke ranke gieken (1) en wherries (2) over de blinkende golfjes schieten, in training voor de komende wedstrijden.

Er was nog een andere wedstrijd op komst: Auteuil, de wereldberoemde voorjaarsrennen, waarbij het in vele gevallen minder om de paarden, dan wel om de omgeving gaat, want het is algemeen bekend, dat in Auteuil de

1) lange, smalle roeiboort met slechts een roeier op elke bank.

2) lichte roeiboort.

eerste lentemodes worden gelanceerd door de modekoningen.

De dames vooral hebben dan ook heel wat meer oog voor de lengte van een rok, de hoogte van een taille of het dunne middel van de new-look dan voor het kruis of de « droogte » van een paard.

Op tal van oefenbanen galoppeerden reeds, met glanzende huid en wijd geopende neusgaten de prachtige dieren, die duizenden waard waren en die voor het merendeel toebehoorden aan schatrijke Franssen.

Toch ging reeds het gerucht, dat dit jaar ook een paar Engelse paarden zouden meelopen, maar niemand wist nog een naam te noemen.

Het was nog vrij vroeg in de ochtend van een heerlijke lentedag, warm als een dag in de zomer, toen John Raffles, alias Lord Lister en zijn vriend Charles Brand in een auto langs de brede weg reden, die naar Auteuil voert.

Een reeks van avonturen had hen vrij lang in Frankrijk en voornamelijk in Parijs vastgehouden en nog altijd aarzelden zij terug te keren, nu de stad der steden tot een, nieuw leven was ontwaakt en een weergalozes schoonheid ten toon spreidde.

Haast hadden zij niet en Raffles wist met volkomen zekerheid, dat hij van de politie volstrekt niets te vrezen had.

Hij stond in het Grand Hotel ingeschreven als Graaf Palmhurst, met zijn secretaris Brunt en op die naam waren ook hun papieren gesteld. En hoe volkomen echt die papieren waren, kon alleen de grote avonturier weten, die er getuige van was geweest, hoe de ware graaf Palmhurst omkwam in het hartje van de Gobi-Woestijn, zonder het te kunnen verhinderen. Een leeuw had hem plotseling besprongen en met een enkele slag van zijn machtige klauw gedood. Palmhurst had reeds meer dan tien jaren in Afrika vertoefd en iedereen had hem vergeten. Maar Raffles vergat hem niet!

In de versleten, lederen tas, die deze zonderling altijd bij zich droeg, vond

hij papieren, die volkomen in orde waren, op zijn naam en hij eigende ze zich toe, daar er toch geen erfgenamen waren, voor zover hij wist.

Twee dagen na de dood van graaf Edward Palmhurst was er nauwelijks meer over van zijn aards lichaam dan wat verbleekte beenderen. Over de rest hadden de aasgieren en de hyena's zich ontfermd.

En van dat tijdstip af was Raffles, indien het nodig mocht zijn, graaf Palmhurst.

In die korte tijd, dat hij nu in Parijs was, had hij zich bittere vijanden gemaakt, maar die waren voor het ogenblik zijn spoor volkomen bijster en Raffles genoot dus voor een korte wijle van de weldoende invloed van het zachte weder, van zijn « vacantie » en van het besef, dat hij nog mens kon zijn met andere mensen.

Het was omstreeks negen uur in de ochtend, toen zij door de voorstad Auteuil reden, deze weer verlieten, de brede straatweg berokten en een tijdlang langs de spoorlijn reden.

Een half uur later hadden zij de renbaan bereikt, die wonderlijk schoon gelegen is temidden van groenende heuvels. Het is stellig een van de fraaiste renbanen ter wereld en zeker heel wat mooier dan de befaamde paardenrenbaan bij Epsom, waar de nog meer beroemde Derbywedstrijden worden gehouden.

De twee vrienden stegen uit, parkeerden hun wagen en liepen langzaam in de richting van de oefenbanen.

Er stonden daar vrij wat auto's en het scheen dus al tamelijk druk te zijn.

Inderdaad zag Raffles al op verre afstand enige groepjes mensen bijeen staan langs het wit geschilderde, lage hek, dat een groot weiland omgaf, hetwelk de vorm had van een onregelmatig ovaal.

Toen hij en Brand naderbij kwamen, zagen zij een paar bruine paarden, glanzend van kracht en gezondheid, in een kalm handgalopje over de baan gaan, bereden door hun jockey's, die nu niet gestoken waren in hun fleurige.

kleurige pakjes, maar in vrij smerige stalklederen. Sommigen reden in hun hemdsmouwen, anderen in een lange, gerafelde broek. Maar allen reden zij voortreffelijk en dat was de hoofdoorzaak.

Er kwamen telkens nog paarden bij en tenslotte gingen er zeker wel acht in een gelijkmatig tempo achter elkander over het als een biljartlaken zo gladde gras, zonder te pogen, elkander voorbij te gaan.

In de stilte was het snuiven der galopperende paarden duidelijk reeds op verre afstand te horen.

Raffles en Brand naderden het witte hek. Zwijgend keken zij enige tijd met welgevallen naar het fraaie schouwspel, dat wordt opgeleverd door een schoon, edel paard.

Plotseling scheen de aandacht van Raffles door iets geheel anders te worden getrokken.

Hij keek naar een groepje personen en Brand volgde de richting van zijn blik. Hij zag daar een vijftal mensen bijeen, waaronder een dame, een nog jong meisje, zeer elegant gekleed en toch heel zeker geen Française. Zij stond stil met een oude heer te praten, maar zelfs aan haar staan was het te bemerken, dat zij niet in dit land geboren was.

— Trekken die mensen in het bijzonder je opmerkzaamheid? vroeg Brand tenslotte.

— Herken je hem dan niet? Zijn portret heeft anders in de laatste tijd dikwijls genoeg in de Engelse sportbladen gestaan! Die grote, corpulente man met de grijze, slappe hoed en de witte slobkousen is Ralph Meredith, de schatrijke koffiekoning! Het meisje is Ina, zijn dochter en die zo stemmig geklede jongeman, met zijn bolhoedje is Aubrey Saint Clair, de particuliere secretaris van onze schatrijke vriend!

— En de twee andere mannen?

— Dat weet ik niet. Ik geloof echter dat de ene, de kleinste, de pikeur is van Meredith. Hij draagt rijlaarzen, hij heeft een karwats bij zich en er ligt onderdanigheid in zijn houding. De andere man

echter ken ik in het geheel niet, tenminste...

Hij brak de zin af, kneep zijn ogen half dicht en vroeg toen plotseling:

— Heb je bij toeval de kleine Zeiss meegenomen?

— Ja. Ik rekende er op, dat wij de kijker hier misschien konden nodig hebben. Maar nu bemerk ik, dat de oefenvelden hier niet zeer groot zijn en gemakkelijk te overzien.

Brand had de kijker uit het foudraal genomen en stelde hem Raffles ter hand, die hem voor de ogen bracht en toen scherp tuurde naar het groepje mensen daarginds, op ongeveer honderd meters afstand.

Toen liet hij het instrument langzaam weer zakken en zei peinzend:

— Het komt mij toch voor, dat ik het gezicht van die man vroeger heb gezien.

— Hij is bijzonder elegant! meende Brand.

— Zelfs wel wat overdreven, Charles! Dat wandelcostuum kon wel wat minder blauw en die handschoenen konden wel wat minder beige zijn! Er is een zekere zwier aan de man, die herinneringen bij mij wakker roepen. Waar, drommels, kan ik hem vroeger hebben gezien?

— Lang geleden?

— Enige jaren! En stellig niet hier in Parijs. Wacht eens, het moet in Amerika zijn geweest en meer speciaal in Texas, dicht bij de Mexicaanse grens.

— Hij schijnt goede vrienden met 't meisje te zijn!

— Dat wil zeggen, dat hij onophoudelijk tot haar praat! merkte Raffles op. Laten wij eens wat naderbij slenteren, misschien vangen wij wat op. Ik ben werkelijk nieuwsgierig geworden.

Schijnbaar voortdurend naar de galopperende paarden kijkende, naderden de twee mannen het groepje.

Toen zij voorbijgingen, hoorden zij, dat het over een bepaald paard ging en dat de elegante jongeman werd aangesproken met de titel « Monsieur le Comte ».

Raffles hield een paar stappen verder stil, leunde over het hekje en hield zich alsof hij levendig met Brand sprak, over de verrichtingen der jockey's en staljongens, maar hij lette scherp op hetgeen er gezegd werd en pas een minuut of tien later stootte hij Brand aan en gingen zij verder.

Toen zij buiten gehoor waren, zei hij nadenkend:

— Ik heb zijn stem nu gehoord en het beeld wordt een weinig duidelijker, ofschoon het nog altijd niet vast omlijnd is, dat ik onmogelijk zou kunnen zeggen, of ik hem in natura gezien heb!

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand lachend. Hoe wilde je hem anders hebben gezien?

— Wel, op een plaatje, een foto, een tekening! riep Raffles levendig uit. Hij stond stil, tuurde een ogenblik naar het gras voor zijn voeten en zei bijna driftig: Ik heb mij altijd laten voorstaan op mijn voortreffelijk geheugen voor gezichten en nu schijn ik mij zelf te hoog te hebben aangeslagen! Intussen, het is volstrekt niet onmogelijk, dat een opvallende gelijkenis mij parten speelt. Maar daar achter ons, Charles, speelt zich een kleine comédie af, zoals het menselijke leven ze bij miljoenen telt! De graaf is dol op het meisje, het meisje mag de graaf wel, de secretaris heeft het meisje lief en het meisje weet niet dat er een secretaris bestaat! En tenslotte, de secretaris zou de graaf graag een draai om de oren geven, als hij maar durfde!

— En de vader? vroeg Brand lachend.

— De vader? Wel, die ziet natuurlijk voorlopig alleen maar zijn paard!

— Zijn paard? herhaalde Brand verwonderd.

— Maar heb je dan Pindarus niet eens herkend? vroeg Raffles, opeens stil staande. Daar, juist aan de overzijde, het derde van de kop! Als ik alleen maar het paard had gezien, dan zou ik toch onmiddellijk geweten hebben, dat zijn eigenaar in de buurt moest zijn! Zo, de kranten hebben dus gelijk en mijn-

heer de Meredith zal zijn nieuwe aanwinst in Auteuil laten mededingen!

— Het gezicht van die graaf bevalt mij niet erg! zei Brand. Hij is mij een weinig al te mooi!

Plotseling voelde hij een ruk aan zijn arm en voelde de ijzeren vingers van Raffles er omheen knellen.

Hij keek een beetje verschrikt naar zijn vriend op, maar deze lachte vrolijk, maakte zijn greep los en zei:

— Je trekt het gordijn op, met dat woord, Charles! Hij is te mooi! En omdat hij zo mooi was, hebben zij hem wel eens een enkele keer voor de film laten spelen! Hollywood! De repetitie van een grote film, met Pola Negri als hoofdpersoon! Herinner je je toch eens, Charles! Wij waren er bij als figuranten!

— En toen heb jij nog een vrij belangrijke rol gekregen! riep Brand levendig uit.

— En ik weigerde die, om mijn geelstrekken niet al te zeer gemeen goed te maken! bevestigde Raffles lachend. Wat de heer met het mooie gezicht betreft, hij werd er na een paar opnamen uitgegoid! Wij hebben de proeffilm nog zien draaien in het lokaaltje van de chef-regisseur! De man was volkomen een mislukking en de mooie Pola verklaarde, dat hij haar misselijk maakte! Nu wordt alles weer duidelijk! Een film, een prentje, het is zo goed als hetzelfde!

— Maar je had het zoeven over Texas!

— Komt prachtig uit! Want voor dat hij in Hollywood optrad, was hij in Texas! Ga eens terug met je gedachten, Charles! Een klein wijnhuis aan de stoffige weg naar de grens. Een wijnhuis met een echte kelner! Vermoede koeiendrijvers en Mexicanen in hun schilderachtige dracht. Paarden met hoge, houten zadels, een brandende zon, reuzen-cactussen en ik heb het hele geval gekiekt! Zie je nu het groepje voor je? De paarden links, vastgebonden aan hun lijnen, de bezoekers in het midden en in een bevallige houding te-

gen de deurpost leunend, de kellner in zijn wit linnen pak en zijn punthoed!

Brand schreeuwde het bijna uit:

— Je hebt gelijk! En als hij het niet zelf is, dan lijkt hij als de ene druppel water op de andere!

— En zijn naam was Bernardo Cassida! ging Raffles voort, zeer tevreden over zijn vondst.

— Maar dan kan er toch alleen sprake zijn van een wonderlijke gelijkenis, Edward! Want het is toch niet aan te nemen, dat een kellner in een Texaans wijnhuis, een mislukt filmspeler, tot een Franse graaf is uitgegroeid!

— Waarom niet? Als hij maar goed Frans praat en over voldoende onbeschaamdheid beschikt! Wij hebben heel wat zonderlinge dingen beleefd, Charles! Wij weten van schoenmakers, die infanterie-kapiteins werden en gehoorzaamd werden ook, wij weten van een Hollandse jongeman, die zich uitgaf voor een zoon van Wilhelm II en weken lang werd geloofd en alles wel beschouwd was dat toch nog heel iets anders dan de kleine comédie, die onze vriend met zijn fraai olijkleurig gelaat daar op touw schijnt te zetten. Charles, dit kan zeer belangwekkend worden en ik wil eens zien waartoe dit alles leidt.

HOOFDSTUK II.

EEN OORVIJG EN HAAR GEVOLGEN

Wanneer Raffles iets wilde onderzoeken, of nagaan, dan handelde hij met een snelheid, die grondigheid niet uitsloot en die Brand nog altijd evenzeer verwonderde als de eerste keer, toen hij met deze werkmethode kennis maakte.

Binnen tien minuten wist Raffles ongeveer alles, wat hij voor het ogenblik wilde weten.

Pindarus zou inderdaad medelopen bij de rennen, die de volgende week reeds zouden plaats vinden. Mijnheer Meredith woonde met zijn dochter en zijn secretaris in het «Splendid Hotel» niet ver van de Triomfboog.

Hij had een week tevoren kennis gemaakt met graaf Armand de Longfrenry, zo was de naam van de elegante jongeling.

De koffiekoning zou te Parijs blijven, op zijn minst tot na de wedrennen.

Dat alles verzamelde Raffles uit de monden van de rijknechts, pikeurs en opzichters. En in de loop van de dag ontdekte hij nog enkele andere zaken. Zo, bij voorbeeld, dat Pindarus gestald was in een van de boxes, waarover de baan bij Auteuil beschikt en dat het paard daar onder de hoede stond van de pikeur van Meredith, James Hollowam en de jockey, die het paard zou rijden, Eddy Howard.

Het dier was in de best mogelijke conditie en insiders gaven het een voortreffelijke kans, ofschoon anderen zwoeren bij Sardanapale, de prachtige vosruin van de Hertog de Chambert.

Voor het ogenblik luidde de cde voor Pindarus 3 : 1, die voor Sardanapale 5 : 1. Er waren echter nog enige

paarden, die ongeveer op hetzelfde peil stonden.

Toen Brand diezelfde avond Raffles naar zijn oordeel vroeg, antwoordde deze :

— Dat valt nog niet zo gemakkelijk te zeggen, Charles ! Op het oefenveld, waar iedereen kan komen kijken, tonen de bekwame jockey's nooit wat er werkelijk in de paarden zit, die zij te befijden zullen krijgen. Natuurlijk laten zij de dieren nu en dan in wedstrijdtempo lopen, maar dat doen zij alleen als er niemand bij toekijkt ! Het is van veel belang voor de eigenaar, dat de waarde van zijn dier tot op het laatste ogenblik een geheim blijft. Hoe lager het op de wedlijst staat genoteerd, hoe hoger de uitbetaling is, als het dier zou winnen !

Toen de twee vrienden hierover spraken, waren zij gezeten in de bar van het Splendid Hotel. Het was een nieuw gebouw, zeer groot, niet heel erg Parijs, uiterst modern, en een beetje vloekend met de omgeving, zeker met de beroemde Triomfboog, die de overwinningen van Napoleon moet verheerlijken.

Er speelde een kleine jazzband van negers, in vuurrode jasjes, en er werd ook gedanst.

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen mijnheer Meredith in avondtoilet, de zaal binnen trad, in gezelschap van zijn dochter.

Raffles had het tweetal onmiddellijk gezien en gaf Brand een knipogje.

Het jonge meisje zag er waarlijk bevallig uit in haar lang avondtoiletje in crpe de chine, bezet met kostbare, Mechelse kant. Haar blond haar viel in

dikke krullen terzijde van haar oortjes tot op haar blanke schouders.

Brand keek haar met oprechte bewondering na, toen zij met lichte voeten door de zaal schreed, als een kleine koningin.

Er waren er daar nog twee, afgezien van alle anderen, die echter in dit verhaal geen rol van betekenis spelen, die 't mooie meisje met bewonderende blikken volgden, de een verstolen, bescheiden, de ander met vurige blikken en onbeschaamd.

De eerste was de secretaris Saint Clair, de tweede was Armand de Longfleury.

Zij zaten niet ver van elkander, maar hadden blijkbaar geen woord met elkaar gewisseld.

Raffles had hen ternauwernood gezien die avond, of hij begreep, dat die twee elkander ten dode haatten.

En de oorzaak was dat mooie, blonde kind, dat er niet eens iets van scheen te bemerken, vrolijk lachte met beiden en volstrekt geen vermoeden scheen te hebben van de brand, die haar heldere, blauwe ogen haar rode lippen en haar blonde lokken hadden gesticht in het hart van die twee jonge mannen.

Haar vader had moeite haar bij te houden en dat was niets verwonderlijks, want hij was heel wat ouder en corpulent bovendien en hij gevoelde niet de minste behoefte in dansen!

Ina echter liep regelrecht toe op een groepje dames en heren, Engelse gasten, met wie zij blijkbaar iets eerder had kennis gemaakt en een kort oogenblik daarna zag men haar reeds door de zaal zwieren in de armen van een rosharig jongmens, nog geen twee weken graaf, daar zijn vader pas overleden was en geweldig rijk, en die nu niets beters wist te doen, dan dadelijk het Kanaal over te steken en in het vrolijke Parijs te gaan zoeken, wat hem te Londen blijkbaar onthouden werd.

— Het is zonderling, dat de Londen-se beau monde klaarblijkelijk naar Parijs moet komen, om elkander te trefsen! zei Raffles, het zeer ongelijke paar nakijkend. Ken jij die man, die naast

die blonde fee er uitziet als een Caliban uit Shakespeaere's « Storm »?

— Ja zeker! Zijn portret werd onmiddellijk na het overlijden van zijn vader in alle deftige bladen afgedrukt en verder in heel wat ondeftige! Hij is nu graaf Winstone en Cedric is zijn voor-naam.

— Hij ziet er uit als de vleesgeworden stupiditeit! merkte Raffles op.

— Ja, hij is niet bijzonder snugger! Dat belet niet, dat hij avond aan avond duizenden verspeelt aan de baccarattafel.

— Duizenden? Zonderling, ik was geneigd te veronderstellen dat hij niet tot tien kon tellen! Maar kijk eens, onze Chileense graaf is, geloof ik, boos!

Inderdaad stond het gelaat van de jonge man met zijn olijkleurig gelaat tamelijk nors. Hij volgde met sombere blikken het dansende meisje, dat lachend luisterde naar het onophoudelijk geratel van hare danser, wiens grote, diklippige mond geen oogenblik stil stond.

— Het kokette ding heeft hem wel degelijk gezien, al houdt ze zich van de domme, maar zij speelt een beetje met hem! zei Brand, zacht. Zou het niet tijd worden om de oude heer tegen die Charlatan te waarschuwen?

— Maar mijn waarde Charles, er is toch nog volstrekt geen aanslag op hem gepleegd!

— Op hem nog niet, maar onze Chileen heeft wel zijn mijnen gegraven onder de vesting, die Ina heet! Een dezer dagen springen ze, als ik nog 'n grijntje verstand van vrouwen heb. Het is toch duidel'ijk, dat zij hem bijzonder graag mag lijden.

— Dat moet wel, anders zou zij niet koketteren met die roodharige dwaas. dat kind in een lange broek!

— Dat is een ondeugende opmerking van je, Edward! zei Brand lachend. Helaas is ze waar! Zie eens, hoe de batterijen van haar grote ogen werken! En hoe onschuldig ze doet! Zij houdt zich alsof zij niets ziet van de boosheid van onze Chileense flessentrekker! Zou hij werkelijk de onbeschaamdheid

hebben, zijn hengel in haar richting uit te werpen?

— En waarom niet, als ik vragen mag? was de opmerking van Raffles. Hij moet hebben gezien, dat het meisje hem bijzonder graag mag en waarom zou hij dan niet trachten, het fortuin van haar vader met haar zelf buit te maken? De vader behoeft maar ja te zeggen en alles is in orde. En daar die brave koffiehandelaar niet weet wat wij weten, zal hij zeker niet aarzelen! Een en ander tot grote smart van die arme Saint Clair! Ach, wat moet hij het meisje lief hebben.

— De gehele tragedie ligt als een open boek voor ons uitgespreid! zei Brand somber. Hier de schatrijke vader, daar de bevallige dochter, ginds de vertrapte loonslaaf, de rampzalige secretaris, die het waagt, zijn ogen op te slaan naar de prinses! En ten overvloed nog de prins uit het sprookje, die roet in het eten komt gooien en de prinses voor zijn neus wil wegkapen. Maar de dans is uit! Wat gebeurt er nu?

— Wel, de prins uit het sprookje begint met zijn rol! gaf Raffles hem ten antwoord. Zie, hij staat zo vlug op, dat hij bijna zijn cocktailglas omgooit! Nu buigt hij voor haar, zijn vroegere «Ober» zou er niets op aan te merken hebben!

— Hij is een graaf uit een derderangs operette! mompelde Brand vol minachting. En ik vind zijn wijze van dansen niet elegant, om er het beste van te zeggen. Zou hij denken, dat hij hier in een Chileese zeemanskroeg is?

Inderdaad hield Cassida zijn danseres omvat op een wijze, die haar vader al spoedig het voorhoofd deed fronsen. De Chileen scheen alles om zich heen te vergeten, drukte het meisje dicht tegen zich aan en scheen haar met zijn blikken te willen verslinden. Zijn gelaat was vlak bij het hare.

— Mesties! gromde Raffles, vol diepe verachting, tussen de tanden. Hoe durft de kerel met haar in een volle zaal te dansen! Die halfbloed moet niet het geringste grijntje fatsoensbegrip in zijn

corpus hebben!

— Ik ben bang, dat Aubrey hem straks aanvliegt! zei Brand zacht. De jongen ziet krijtuit!

Inderdaad, Saint Clair was opgestaan. Hij was bleek en zijn vuisten waren gebald.

Hij scheen zich een ogenblik te bedenken en ging toen met snelle schreden toe op Meredith, die tegen de koperen leuning voor het buffet leunde.

Raffles zag hem een ogenblik daarna heftig tot de oudere man spreken, die een gebaar van ongeduld maakte en hem scheen weg te zenden. Een donkerrode gloed verspreidde zich over het knappe, jonge gezicht en Aubrey trok zich terug. Hij zag er uit alsof hij een slag in het gelaat had gekregen.

Maar de dans was al uit en Raffles en Brand zagen hoe de Chileen het jonge meisje zijn arm gaf, op een onderwetse wijze en haar door een der brede doorgangen naar het donkere terras voerde, dat in een wijde boog om de danszaal heenliep en van waar men een prachtig zicht had, over een groot gedeelte van de Seine, in de verte, over het groenende bos van Boulogne en over de omringende huizen.

De danszaal namelijk was op de zevende verdieping van het reusachtige hotel gelegen.

Op het terras stonden tafeltjes, gemakkelijke stoelen en rustbanken. Op dit ogenblik waren er maar zeer weinig personen.

Raffles gaf Brand een wenk en beiden slenterden naar een der uitgangen. Zij werden op hun tocht echter voorbijgelopen door de koffiehandelaar, wiens uiterlijk hem deed gelijken op een woedende stier, die nog maar weinig geprikkeld behoefde te worden, om uit te barsten.

Van waar zij stonden konden de twee vrienden een deel van het grote terras overzien. Er bevonden zich daar enige kunstmatige priëeltjes en uit een daarvan klonk een geluid als van een worsteling en de onderdrukte kreten van een vrouw.

Vóór Brand of Raffles nog iets had-

den kunnen doen, klonk er een heel ander geluid, klinkend en helder, onmiddellijk gevolgd door het briesende stemgeweld van mijnheer Meredith, die zo luid sprak, dat de twee vrienden hem wel moesten verstaan :

— En maak nu dat je weg komt, bruine hond ! Of ik zal je zo afranselen, dat je ontoonbaar bent. Ga naar binnen, Ina ! Ik begrijp niet, dat je zulk een kerel veroorloofd hebt, je ook maar met een vinger aan te raken.

Daar kwam het meisje al, met gebogen hoofd en de handen voor het gezicht. Haar vader volgde haar op een paar passen afstand, grommend en bulderend nog en vuurrood in zijn breed gezicht.

En tenslotte werd de gedaante zichtbaar van de getuchtigde.

Hij hief met een gebaar van heftige woede de vuist op en toen wilde hij wegslopen door dezelfde deur, die Raffles en Brand tot observatiepost had gediend.

Maar hier voelde hij zich bij een arm grijpen en hij stond stil, met een vloek, en vroeg :

— Wat wilt u ? Wie bent u ? Laat mij door !

— Aanstonds, antwoordde Raffles, zeer kalm. Eerst moet je naar mij luisteren, Bernardo Cassida. Waarom schrik je zo bij het horen van die naam ? Maar, waarom vraag ik ook, ik weet het zelfs zeer goed ! Luister dus. Ik verlang, dat

je nog deze avond niet alleen dit hotel maar ook Parijs verlaat. Tref ik je er morgen nog aan, dan zal ik genoodzaakt zijn, de politie op je af te sturen. Het zou mij niets verwonderen, als die je heel graag eens aan de tand zou willen voelen. Mijn motieven gaan je niet aan. Maar je mag wel weten, dat ik belang stel in Miss Ina. Is je dat voldoende ? Scheer je dan weg, « Cojote ! » *

Cassida keek Raffles een ogenblik aan met ogen, die van haat gloeiden. Zeker wilde hij zich de trekken van die man in het geheugen prenten. Eigenlijk keek hij maar met één oog, want het andere zat half verborgen achter een geweldig opgezwollen wang, waar de zware hand van die vertoornde koffiehändler hem geraakt had.

Toen rukte hij zijn arm woedend los, draaide zich om, zonder een woord te zeggen, uitte een gesmoorde vloek en sloop weg.

— Hij is niet eens een echte Chileen ! gromde Brand vol minachting. Een kruising van een Mexicaanse halfbloed en een Indiaanse !

— Niemand zal nu nog wel last van hem hebben, denk ik ! merkte Raffles schouderophalend op !

Maar daarin vergiste hij zich toch ! Want nu pas zou men goed last krijgen met Bernardo Cassida, alias Armand de Longfleury ! En wie het tegendeel geloofde, die kende die listige, wraakzuchtige en gevaarlijkste Mesties niet.

* Een *cojote* is een dier, dat in Zuid Amerika leeft en veel lijkt op een kleine jakhals of hyena.

HOOFDSTUK III.

PINDARUS 30: 1

Raffles was de volgende ochtend tamelijk vroeg met Brand al weer in Auteuil. James Henderson, de reusachtige-chauffeur, had ditmaal de auto bestuurd.

Maar hoe vroeg hij ook kwam, toch was er iemand geweest nog vroeger dan hij en dat was Ralph Meredith, de koffiekoning.

De grote, zware man scheen volkomen teneergeslagen en leunde tegen de ingang van het witte hek, terwijl zijn pikeur met drukke gebaren tot hem sprak, blijkbaar zeer opgewonden.

Pindarus stapte voorbij, gezadeld en wel, met de lederen hoofdkap om en aan de teugel geleid door de magere jockey, Eddy Howard.

Het kennersoog van Raffles zag met de eerste oogopslag, dat er iets met het paard niet in orde was. Het liep lusteloos, met gebogen hoofd.

Wat verderop bij het hek stonden een aantal mannen met de handen in de zakken en dikke sigaren tussen de lippen, die naar de oefeningen keken, met samengetrokken wenkbrauwen en zonder zich te vertoeren.

Raffles wist, dat het eigenaars van paarden, sportjournalisten, bookmakers en beroepswedders waren. Eensklaps maakte Meredith aan het drukke gepraat van zijn pikeur een einde. Hij stampvoette woedend en schreeuwde:

— Ik wil het zien, met eigen ogen! Laat hem eens lopen, Eddy!

Het paard was zo hoog en de jockey zo klein, dat hij het dier eerst naar het hek moest voeren, voor het hem mogelijk was, in het zadel te stijgen.

De pikeur zat nog, waarschuwend:

— Mijnheer Meredith, ik zeg u nog eens, dat het dier niet in staat is om te lopen! Ik zeg u, dat het kreupel is, dat het zal struikelen en dat u dan gevaar loopt, dat het een been zal breken!

— En ik wil het zien, vóór ik het geloof! brulde mijnheer Meredith. Een paard, dat gisteren nog van zessen klaar was, dat zou nu kreupel zijn? Vooruit, Eddy!

— Een ogenblik! liet de heldere stem van Raffles zich horen en de drie mannen keken hem nieuwsgierig aan.

Raffles was naderbij gekomen, nam zijn hoed af en zat rustig:

— Ik ben graaf Palmhurst, mijnheer Meredith. Ik ken uw paard van vroeger. Neem het mij niet kwalijk, als ik u zeg, dat uw pikeur volkomen gelijk heeft. Pindarus is zonder de minste twijfel kreupel aan het rechter voorbeen. Als u hem laat galopperen, kunt u hem even goed dadelijk een kogel door het hoofd schieten.

Meredith moest de naam van graaf Palmhurst gehoord hebben. Hij aarzelde. Zijn koppigheid dreef hem aan zijn wil door te zetten, maar aan de andere kant weerhield hem de klank van vaste overtuiging in de stem van de ander.

— Hebt u verstand van renpaarden? vroeg hij wantrouwend.

— Ik heb zelf een renstal! antwoordde Raffles glimlachend.

— Hoe verklaart u het, dat mijn paard in een enkelen nacht kreupel wordt?

— O, dat kan verschillende oorzaken hebben! Het kan gisteren bij de laatste oefening ongelukkig op een steen hebben getrapt. Het kan zich in zijn been

zelf verwond hebben...

— Het een zowel als het ander is stellig niet gebeurd, graaf, zei de pikeur hoofdschuddend. De box is overal gecapitonneerd en gisteren liep hij voortdurend met vilten hoefbeschermers.

Raffles was al door het hek gegaan en op het paard toegelopen. Het edele dier werd dadelijk onrustig bij het zien van de vreemdeling in zijn licht costume, maar Raffles kalmeerde het direct, door het even in de neusgaten te blazen en zijn hand strelend over de fluweelzachte neus te strijken.

Hij verzocht de jockey zijn lederen jas uit te trekken, spreidde die op de vrij modderige grond uit, knielde er op neer en bekeek zeer zorgvuldig, het korte, glanzende haar tegen de draad opstrijkend, de hoef en het knokkelgewricht daarboven.

Het paard kribde terug en Raffles moest het voortdurend door zachte woordjes geruststellen.

Plotseling verhief het prachtige dier zich op de achterpoten en de pikeur had de grootste moeite, het in bedwang te houden. Raffles moest snel achteruit springen om de wild zwaaiende voorbenen te ontgaan en daarop liep hij op Meredith toe, voerde hem wat terzijde en zei op zachte, ernstige toon:

— Mijnheer Meredith, Pindarus is inderdaad kreupel en als gij het dier thans niet volkomen met rust laat, zal het over zes dagen onmogelijk aan de wedren kunnen deelnemen.

— Maar hoe is het mogelijk? riep Meredith woedend. Hoe kan dat gebeurd zijn?

— Uw paard is kreupel, omdat men met misdadig opzet de knokkelpees vlak boven de hoef met een vlijmscherp mesje heeft doorgesneden! Gelukkig is het maar ten halve gelukt, want het paard schijnt zich te hebben verweerd. Toen ik op de fijne snede, nauwelijks zichtbaar onder het haar, even de vinger plaatste, begon het paard dadelijk te steigeren, minder van pijn dan van schrik. Het vreest voor een herhaling, dat is het.

Meredith was doodsbleek geworden, toen werd hij rood als een tomaat en een ogenblik vreesde Raffles hem te zien stikken.

Hij maakte een beweging, alsof hij als een dolle stier op zijn pikeur wilde toelopen, maar Raffles weerhield hem, meer nog met zijn ogen dan met zijn hand en zei zacht:

— Het is nu meer dan ooit nodig, om kalm te blijven, mijnheer Meredith. Bederf niets door drift. U wilt toch uw eigen mensen niet beschuldigen?

— En wie zou het anders hebben kunnen doen?

— O, er zijn nog wel anderen! Hebben uw pikeur of uw jockey er belang bij, dat uw paard verliest?

— Zeker niet, dat is zo! Integendeel, als Pindarus wint, dan krijgen zij een grote beloning van mij! Maar de eigenaar van Sardanapale had hun een nog hoger bedrag kunnen beloven, in geval mijn paard verloor! riep de woedende Meredith uit.

— Indien dat werkelijk zo was en zij wilden u bedriegen dan zouden zij wel op een andere wijze te werk zijn gegaan! Dan had uw jockey Pindarus wel kunnen inhouden, zonder dat het in het oog viel, of een andere truc kunnen toepassen! Hebben zij u tot dusverre trouw gediend?

— Ik heb hun volstrekt niets te verwijten! bromde de koffiehandelaar.

— Dan durf ik er wat onder verdedden, dat zij het niet deden! Een pikeur kan trouwens zulk een fijne snede niet toebrengen, geloof mij! Men moet daar een zeer geofende hand voor hebben, men moet een soort van chirurgijn zijn! Het is maar een peesje en niet zo gemakkelijk te vinden! Wilt u mij toestaan, de box eens te onderzoeken? En wilt u mij verder beloven, volstrekt niets te doen, alvorens u met mij gesproken hebt?

Meredith keek Raffles met grote ogen aan, en zei, half onwillig nog:

— Ik ken u volstrekt niet, graaf en ik zie dus niet goed in, waarom ik u die toezegging zou doen. Toch geef ik ze u, en de drommel mag me halen, als ik

weet waarom! Ik moest er dadelijk de politie van in kennis stellen!

— Dat zou misschien heel dóm zijn, want daardoor zou u een zeer aanzienlijk bedrag kunnen ontgaan!

— Hoezo? vroeg Meredith verwonderd.

— Wel, het is immers duidelijk, dat die lieden daar, met hun handen in hun zakken, al iets gemerkt hebben! Zij zijn kenners en zij hebben wel gezien, dat uw paard kreupel is! Binnen een uur is dat in heel Parijs bekend en de côte van Pindarus zal zakken tot 25 of 30:1! Dat wil zeggen dat u voor iedere 100 pond sterling, die u op uw paard zet, er drieduizend zoudt ontvangen, indien het won!

Meredith keek Raffles een ogenblik verbluft aan en barstte toen uit:

— Maar wat drommel, ja! U hebt duizendmaal gelijk! Als iedereen denkt, dat het paard toch onmogelijk zal kunnen winnen, dan zal men er bijna niets op durven wedden en ik verdien een fortuin, als het dan toch wint! Maar dat zal niet gaan, graaf! In zes dagen kan die kreupelheid niet genezen!

— Ik denk dat een gewone paardenarts, hoe bekwaam ook, daar inderdaad niet veel kans toe zou zien, zei Raffles, met een eigenaardig lachje. Maar ik ken wel een geneeswijze, mijnheer Meredith, die het dier binnen drie dagen weer zal maken tot wat het geweest is in de laatste tijd, dat wil zeggen onoverwinnelijk!

De verbazing van Meredith nam nog toe. Hij keek Raffles onderzoekend aan, krabde zich eens achter het oor en vroeg toen, half spottend, half wantrouwend:

— Bent u dan een duivelskunstenaar?

— Dat niet! Maar ik heb vroeger veel omgegaan met Arabieren. En wel voornamelijk met eigenaars van grote stoeterijen. Een hunner heb ik eens een dienst kunnen bewijzen, die hij zelf hoger schatte dan hij werkelijk waard was en in ruil daarvoor deelde hij mij enige kleine beroepsgeheimen mee, waarmee ik een paar maal mijn voordeel heb kunnen doen. Het paard

kwetst zich daar nog al eens aan vlijmscherpe dorens, die zo hard zijn als ijzer en de Arabier, die zijn paard heel wat hoger stelt dan zijn vrouw, heeft daar een geneeswijze voor gevonden, die zeker geen genade zou vinden in de ogen van onze Europese paardendokters, maar die niettemin afdoende is, dat kan ik u verzekeren.

Meredith bleef nog altijd wat onzeker kijken en Raffles vervolgde glimlachend:

— Ik zie het al, u durft het niet goed aan. U kent mij volstrekt niet en vreest voor een hinderlaag. Welnu, raadpleeg een veearts, de beste, die u hier kunt vinden. Ik verzoek u daar zelfs om. Als hij zegt, dat het paard binnen een week niet te genezen is, dan kan het u toch niet meer van nut zijn bij deze wedren en verliest u er niets bij, als u mij mijn gang laat gaan!

— Maar, Pindarus zou voor goed bedorven kunnen worden! zei Meredith aarzelend.

Raffles fronste even de wenkbrauwen, maar toen zei hij luchtig:

— Als u daarvoor werkelijk vreest, ben ik bereid, u de waarde van het dier te vergoeden! Ik wil een som storten, waarvan u zelf de hoogte kunt bepalen, vóór ik met mijn kleine kuur begin.

— Zoiets heb ik nog nooit beleefd! riep de koffiehandelaar uit. Weet u wel, dat dit aanbod bijna zonderling klinkt, graaf? Wat kan ik gedaan hebben, om zoveel belangstelling van uw kant te verdienen!

Raffles keek hem een ogenblik koud en uit de hoogte aan en antwoordde toen, afgemeten:

— Niets van die aard hebt u gedaan, mijnheer Meredith. Ik gevoel volstrekt geen bijzondere sympathie voor u. Het tegendeel is veeleer waar! U moet ook niet denken, dat ik dit aanbod doe om uw gunst te verwerven! Hebt u dan nog niet begrepen, dat de zaak ook voor mij groot voordeel kan opleveren? Als u uw mond weet te houden, zijn wij beiden de enigen, die op de hoogte zijn van het feit, dat Pindarus, volkomen gezond,

zal kunnen meelopen. Wij hebben dus niets anders te doen, dan een hoog bedrag op hem te zetten en hij zal het ons dertigvoudig vergoeden. Ook ik verdien dus een kapitaal, als ik het dier weet te genezen.

Meredith zweeg nog een oogenblik en zei toen, Raffles de hand toestekend :

— Daaraan had ik nog niet gedacht ! Nu verschijnt de zaak in een ander licht. Uw handelwijze wordt nu heel wat begrijpelijker. Neem mij niet kwalijk, als ik de indruk bij u heb gevestigd, dat ik u wantrouwde. Dat was mijn bedoeling niet. Ik laat u vrij, om met het paard te handelen, zoals u goeddunkt en van een garantiesom wil ik niets weten !

Raffles hield even de hem toegestoken hand vast, liet ze aanstonds weer vallen en zei toen kortaf :

— Het is goed. Aanstonds zal ik het paard onder handen nemen. Uw jockey moet er buiten worden gehouden. Natuurlijk gaat dat niet langer dan tot over een dag of drie, want dan moet het paard opnieuw in training, na die drie dagen van rust. Hij zal dan natuurlijk bemerken, dat Pindarus even fit is, als ooit te voren. Kunt u er vast van op aan, dat hij zal zwijgen ?

— Hij zal zijn mond houden, al was het maar om het geld ! Hij kan dan immers zelf op het paard zetten !

— Dat is waar. Dan moeten wij verder alles maar aan de dagbladen overlaten. Maar roep een paardenarts, opdat u zekerheid zult hebben.

Op dat oogenblik kwam een kleine tweezitter aanrijden, door de brede laan die naar het oefenveld voerde en Ina sprong uit de wagen. Zij snelde op haar vader toe, met een verschrikt gezicht en vroeg dadelijk :

— Is het waar, vader, wat ze bij de ingang zeggen, dat Pindarus kreupel is ?

— Dat is zo, kind, maar dank zij deze heer zal...

Hij hield plotseling op, want Raffles had hem met zijn wandelstokje ongemerkt van achteren tegen de kuit geslagen. Hij kreeg een kleur, mompelde iets en besloot toen zijn zin :

— Het is jammer, wij zullen een paardendokter raadplegen, wie weet gaat het nog wel bijtijds over !

Toen het meisje zich even verwijderd had, nadat Raffles vluchtig was voorgesteld, zei deze op zachte toon :

— Toen ik zei, dat het tussen ons moest blijven, mijnheer Meredith, bedoelde ik natuurlijk, dat niemand, maar dan ook volstrekt niemand, het mag weten ! Ook uw dochter niet. Zij is een vrouw en wat u aan een vrouw mededeelt, dat kunt u evengoed met duizend luidsprekers aan de daken laten verkondigen.

— Ik beloof u, dat ik er niets over zal zeggen, zei Meredith, bijna nederig, nu hij begon in te zien, dat die man daar, met zijn koele, grijze ogen en zijn intieme vriendschap met Arabische paardenfokkers, hem misschien over een week een zeer groot fortuin zou kunnen laten verdienen.

De beide mannen namen voorlopig afscheid en Meredith ging een veearts raadplegen.

Het resultaat daarvan vond men 's avonds in de sportkolommen van alle avondbladen. Daar stond het met zoveel woorden te lezen, dat de favoriet Pindarus tijdens de oefening kreupel was geworden en dat het uitgesloten moest worden geacht, dat het paard binnen een week genezen zou kunnen zijn. Wellicht zou het dier toch nog meelopen, maar zeker was het niet.

Wat wel zeker was, dat was, dat de notering voor Pindarus nog diezelfde avond van drie tot dertig om één terugliep. Het paard was een outsider, zoals er maar ooit een geweest was !

HOOFDSTUK IV.

EEN RAADSELACHTIGE ONTVOERING

Het duurde bijna een dag, voor Raffles zich te Parijs met heel wat moeite al datgene had weten te verschaffen. Hetwelk hij nodig had tot samenstelling van het geneesmiddel, waarvan zijn Arabische vriend hem het geheim had medegedeeld. De Botanische Tuin was er zelfs bij te pas gekomen.

Maar laat in de avond keek Raffles dan toch ook tevreden naar het eenvoudige, wit porceleinen schoteltje, waarop een weinig zachtgroene zalf lag, het resultaat van zijn werk.

Glimlachend zei hij tot Brand :

— Dat beetje zalf kan ons enige tientallen millioenen francs opleveren Charles.

— Is de uitwerking nu inderdaad zó wonderbaarlijk ?

— Iets wonderlijks is er niet aan, het middel bezit alleen een zeer sterk genezende eigenschap. Het is alleen jammer, dat het een dag duurde vóór ik alle samenstellende delen bijeen had. Het paard zal daarvoor een dag later weer in training gaan. Maar toch hoop ik, dat het zal winnen.

— Heb je er enig denkbeeld van, Edward, wie de schandelijke aanslag op het edele dier kan hebben gepleegd ?

— Ik heb een denkbeeld, maar dat houd ik voorlopig liever voor mij ! antwoordde Raffles kortaf. Het is echter wel zeker, dat het een wraakneming betreft. En het is gedaan door iemand, die kennis heeft van paarden.

— Wanneer gaan we het middel toepassen ?

— Dat moet nu aanstonds gebeuren ! Ik wil er niet opnieuw een nacht overheen laten gaan.

— Maar de box zal bewaakt worden ! Ik heb gehoord, dat de pikeur bij het paard slaapt.

— Die moet weg ! Dan moet de eigenaar maar met ons mee gaan en hem zeggen, dat hij zich moet verwijderen. Hoe minder er over de zaak gesproken wordt, hoe beter.

Dit korte gesprek had plaats in het huisje, dat wij reeds genoemd hebben en hetwelk Raffles bezat, niet ver van de oude stadwal, uitstekend geschikt voor wat hij er van verwachtte en waar het onmogelijk zou zijn, hem te vatten, zelfs niet bij verrassing.

Door een zeer lange, eeuwenoude, onderaardse gang stond het kleine huis, dat maar één verdieping telde, in verbinding met de puinhopen van een oud klooster, dat zich op een honderdtal meters buiten de vestingwallen bevond en waar 's Zondags de kinderen speelden tussen de oude steenblokken en op wat weleer een ruime binnenplaats was geweest, met nog brokstukken van de oude pomp in het midden.

Het was reeds elf uur, maar Raffles wilde nu zijn behandeling niet langer uitstellen.

Hij beval Henderson, rustig naar bed te gaan, daar hij een groot gedeelte van de nacht zou uitblijven en stapte met Brand in de snelle wagen, die hij enige dagen tevoren voor onbepaalde tijd had gehuurd.

Hij vond Meredith in het Splendid Hotel, in de danszaal en kijkende naar zijn dochter Ina, die met zijn secretaris danste. De secretaris zag er uit, alsof hij regelrecht de hemel was binnen ge-

stevend, maar de vader van het meisje keek boos.

Hij zat voor een « Whisky soda » en trommelde met zijn dikke vingers op het tafelblad.

Raffles liep regelrecht op hem toe en zei :

— Het spijt mij, mijnheer Meredith, maar ik kon het middel onmogelijk eerder gereed krijgen, de ingredienten waren hier zeer moeilijk te krijgen. Wij hebben nu geen ogenblik te verliezen. Kunt u mij vergezellen? Het paard kent u goed en zal rustiger zijn, als u meegaat, bovendien moet u de pikeur verwijderen. Die man zal natuurlijk niet zijn post verlaten, als ik het hem gebied.

De koffiehandelaar keek een ogenblik besluiteloos en gromde toen :

— Dan zal ik eerst mijn dochter zeggen, dat zij naar bed moet gaan.

— Maar zij schijnt zich zeer goed te amuseren ! bracht Raffles in het midden.

— Dat is het juist ! Zij amuseert zich wat al te goed naar mijn zin !

— Dus daarom uw ontevreden uiterlijk en niet omdat ik zo laat kom? zei Raffles verbaasd. Maar mijn waarde heer, die jonge man, Saint Clair is immers zijn naam, maakt een uitstekende indruk !

— Hij is in mijn dienst, graaf en hij bezit geen cent ! Hij heeft niets meer dan zijn salaris, zei Meredith kortaf. Ik houd niet van zulke moderne grapjes. Ieder in zijn eigen milieu, dat zeg ik maar ! Die jongen loert natuurlijk op mijn geld !

— Daar ziet hij volstrekt niet naar uit ! zei Raffles hoofdschuddend. Overigens, het zijn mijn zaken niet. Haast u wat, mijnheer Meredith, want ieder uur is kostbaar ! Het is jammer genoeg, dat 't paard zolang heeft moeten staan, zonder dat ik mijn middel heb kunnen toepassen. Hoe eerder dat ware gebeurd, hoe beter het zou zijn geweest.

Meredith bromde nog wat, wenkte toen zijn dochter en sprak even met haar.

Toen hij zich weer bij Raffles voegde, zei hij grommend :

— Die jeugd van tegenwoordig ! Zij zegt, dat zij nog niet naar bed wil, omdat zij nog geen slaap heeft. Kunt u zich indenken, graaf, dat kinderen van een kwart eeuw geleden zulk een beuzeling als voorwendsel hadden durven noemen ?

— Er staat mij flauwtjes iets van voor ! zei Raffles glimlachend. Maar de tijden zijn veranderd en met haar de kinderen. U zult er u in moeten schikken. Het is nu eenmaal niet anders. De drie heren hadden het hotel verlaten en stapten in de wachtende auto.

Raffles zelf stuurde de wagen en reed zo vlug hij maar kon naar de wijk van Auteuil en vervolgens naar de renbaan. Daar stond de rij boxes, donkere dobbelstenen, huisjes van stuc- en latwerk.

Het hek was natuurlijk gesloten, het werd bewaakt door een portier en Meredith moest een kaart tonen, voor hij werd toegelaten.

Terwijl zij zwiingend langs de rij stallen liepen, hield Raffles Meredith even staande en vroeg :

— Welk voorwendsel zult gij uw pikeur opgeven om hem weg te zenden ?

— Voorwendsel? Geen voorwendsel hoegenaamd ! Ik zal hem eenvoudig zeggen, dat hij een uur kan gaan wandelen !

— Dat zal zijn achterdocht gaande maken ! Wij moeten dat vermijden. Ik geloof dat ik iets beters weet. Op die wijze zou ik het dier ook steeds onder toezicht hebben. Stel mij voor als een koper van het paard. Zeg, dat gij u er van wilt ontdoen, nu het toch kreupel is. Wij plaatsen het dan in een andere box en mijn bediende kan het dier bewaken. Trouwens, nu gij uw... eh... graaf de Longfleury tot vijand hebt gemaakt, zal hij u niet meer van dienst willen zijn.

Meredith wendde Raffles snel het ge-
laat toe en vroeg :

— Hoe weet u dat wij met elkaar ge-
twist hebben ?

— Ik zag het ! antwoordde Raffles rustig. Mijn vriend en ik waren op het terras.

— Zo ? Nu, ik geloof, dat ik in mijn recht was ! Ik had de schoft de nek moeten omdraaien.

— Misschien was dat het verstandigste geweest ! zei Raffles droogjes. Want die... graaf de Longfleury is een buitengewoon gevaarlijk heerschap, als men hem tot vijand krijgt. U hebt hem niet terug gezien sedert dat ogenblik ?

— Neen. Hij is plotseling verdwenen. En dat is maar goed ook. Dat ik die kerel nog een ogenblik heb kunnen beschouwen als mijn aanstaande schoonzoon!...

Raffles zei niets. Het pleitte voor Meredith, dat hij zijn dochter niet had willen geven aan een man, die zich in een groot druk hotel als een schoft gedragen had. Ondanks zijn grafelijke titel, waaraan de koffiehandelaar veel waarde scheen te hechten.

Enige ogenblikken later zei hij :

— Ik keur uw voorstel goed, graaf. Ik zal zeggen, dat gij koper zijt van het paard en het dier in uw eigen box wilt plaatsen, omdat die beter is.

— Maar dan zal de pikeur u misschien vragen, om hem maar naar Londen terug te laten keren, daar zijn verblijf hier dan geen nut heeft !

— Neen. Want ik heb hier nog een schimmel, die geen kans hoegenaamd heeft, maar die ik toch wil laten meelopen. Voor dat dier moet hij dan maar zorgen. Hier is de box.

Hij klopte even op de deur, die bijna onmiddellijk werd geopend door Hollowam.

De pikeur scheen verbaasd te zijn, op dat uur zijn werkgever te zien opdagen en hij wierp een schuine blik op de twee heren, die hij die ochtend al gezien had.

Het was een van de grootste boxes, maar heel veel ruimte bleef er niet over naast en achter de beide paarden, die daar stonden. In een hoek stond een rieten stoel en in de smalle doorgang was een bos stro neergeworpen voor de bewaker.

Meredith snuffelde en zei toen woedend :

— Je hebt gerookt, Hollowam ! Ontken het niet, want ik ruik duidelijk je stinkende tabak !

— Een paar trekjes, enige uren geleden, en met de deur open, mijnheer ! stamelde de pikeur.

— Je weet, dat ik het verboden heb ! schreeuwde de koffiehandelaar woedend. Een enkele vonk op al dat stro en de boel vlamt als een losse turf met petroleum ! Dat zeg ik je, Hollowam, als ik je nu nog eens snap, dan lig je eruit !

De pikeur stond met neergeslagen ogen en met een bleek gezicht. Waarschijnlijk voelde hij zich schuld bewust. Het viel dan ook niet te ontkennen, duidelijk waarneembaar was de bedorven lucht van de koud geworden rook.

— Deze heer koopt Pindarus, ging Meredith kortaf voort. Hij neemt hem nu dadelijk me. Jij blijft op Lizzy passen.

Pindarus stond te dommelen, toen de bezoekers binnentraden, maar hij was nu klaar wakker en spitste een weinig ongerust de oren.

Om de voorvoet was een verband bevestigd, met lange stroken wit linnen vastgemaakt.

Zonder iets te zeggen, nog altijd met datzelfde bleke gezicht maakte Hollowam de holster los en voerde het paard naar buiten.

Raffles gaf de man een fooi en toen brachten zij het dier aanstonds, voorafgegaan door een terreinknecht, naar een der weinige nog ledige stallen. Er werd aanstonds stro in gebracht, de ruif werd gevuld, evenals de stenen watertrog en binnen tien minuten was dat alles gereed. De boxes zijn hier allen electrisch verlicht en daarover behoefde Raffles dus zeker niet te klagen.

Hij begon met Pindarus bemoedigend en vriendelijk toe te spreken, streelde het dier over de fluweel zachte neus, klopte hem tussen de voorbenen en toen hij het vertrouwen van het dier gewonnen had, begon hij voorzichtig het verband los te maken. Daarna zuiverde

hij de zeer kleine wonde.

Pindarus was een weinig onrustig, en schudde nu en dan met het hoofd, maar hij liet Raffles toch kalm begaan, terwijl Meredith en Brand zwijgend en in gespannen aandacht toekeken.

Toen opende Raffles 't spanen doosje, waarin hij de zalf had gedaan en bestreek zorgvuldig de kleine snede, terwijl het dier van onrust sidderde. Het kwam echter al heel gauw tot kalmte, zodra het de weldoende invloed bespeurde van de koele zalf. Het was alsof zijn instinct hem zei, dat dit middel beter was dan het vorige!

Raffles lag naast het paard op beide knieën, streek de zalf uit, met zijn gelaat dicht bij de grond en sprak onder het werk:

— Het is een braaf beest, heel wat rustiger dan ik eigenlijk gevreesd had en binnen drie dagen...

Hij hield eensklaps op en bukte zich dieper voorover.

Hij sloot het zalfdoosje, ging op een knie liggen, tilde de hoof van het andere been op en richtte zich toen langzaam op. Brand zag tot zijn verbazing een merkwaardige, gespannen uitdrukking op het gelaat van Raffles.

— Hoe lang hebt u Pindarus, mijnheer Meredith? vroeg Raffles.

— Wel, ruim een jaar! Ik kocht hem als een eenjarige van Sir Lipton. Waarom vraagt u dat?

— Omdat... och, uit nieuwsgierigheid!! Een braaf beest...

En Raffles klopte het dier opnieuw op de borst en krauwde het tussen de fraaie, nog wat verschrikte ogen.

— Moet dat verband er niet weer om? vroeg Meredith, op de lappen wijzend.

— Dat is geheel overbodig! Aanstands zal het paard wel gaan liggen en morgenochtend zal het al heel wat beter zijn! Wij hebben nu niet meer te doen, mijnheer Meredith, dan af te wachten.

Mijn vriend zal hier bij het paard blijven, totdat hij wordt afgelost door mijn bediende.

Brand maakte het zich dadelijk gemakkelijk, overtuigde zich er van dat 't paard stevig was vastgebonden, sloot de deur en ging voor het kleine gebouw rustig zijn pijp roken.

Raffles bracht Meredith met zijn auto weer naar het hotel terug. Deze begaf zich onmiddellijk naar de danszaal, maar toen hij Ina daar niet zag, meende hij dat zij was gaan slapen en dat stemde hem tevreden. Toen hij door de vestibule van de lounge keek, zag hij daar Saint Clair zitten, die een courant las. Dat verbaasde hem wel een weinig; hij opende de deur en zei:

— Nog nief naar bed, Saint Clair? Heb je geen slaap?

De jongeman kreeg een kleur en antwoordde:

— Ik wilde liever wachten tot u en Miss Ina terugkwaamt! stotterde hij.

— Ik en Miss Ina? herhaalde Meredith langzaam. Wat bedoel je daarmee? Ina is toch naar bed?

Saint Clair kwam langzaam overeind; zijn gelaat was bleek, toen hij zei:

— Zij is volstrekt niet naar bed. Zij is immers naar u toegegaan! U hebt haar toch een briefje geschreven, dat zij u moest ontmoeten in de Manhattan Bar?

Meredith greep zich aan de deurpost vast en verbleekte op zijn beurt, terwijl zijn ogen hem bijna uit het hoofd puilden.

— Wat betekent dat? Wat moet dat beduiden? riep hij op schorre toon.

En achter hem zei de heldere stem van Raffles ernstig:

— Het betekent, mijnheer Meredith, dat u zich een doodsvijand hebt gemaakt en dat hij niet tevreden was met zijn eerste wraakneming! Er kan niet aan getwijfeld worden of uw dochter is zoeven door slinks bedrog hier weg gelokt en ontvoerd.

HOOFDSTUK V.

OP HET OORLOGSPAD

De slag was zo hevig en kwam zo onverwacht, dat Meredith een ogenblik als versuft stond te wankelen.

Hij had vrij wat fouten, onze rijkaard, maar hij hield zielsveel van zijn kind, al beknorde hij haar dikwijls en de afschuwelijke gedachten, die nu bij hem opkwamen, maakten hem half razend en dreigden hem te versmoren.

Hij kwam tot zich zelf, greep zijn secretaris in de borst, schudde hem ruw heen en weer en blafte hem aan, zich zelf nauwelijks meester :

— Wil je me zeggen wat er gebeurd is? Hoe is zoiets mogelijk? Heb je dan niet voor haar gezorgd, op haar gelet?

— Hebt u mij ooit het recht toegestaan om dat te doen, mijnheer Meredith? vroeg Saint Clair op bittere toon. U weet wat ik u nog geen maand geleden opnieuw gevraagd heb, u hebt toen geweigerd.

— Zij wilde niet! gromde Meredith doodsbleek. Was dat mijn schuld? Overigens, al had zij wel gewild, dan toch had ik geweigerd.

— Ik weet het wel, u zag meer in die vervloekte Longfleury! zei de secretaris, de vuisten ballend. U kunt u zelf gelukwensen met de gevolgen, mijnheer Meredith. U twijfelt er toch zeker niet aan of die schurk heeft het gedaan?

Meredith wilde uitvaren, half dol van woede, maar Raffles kwam tussenbeide en zei bijna streng :

— Ik geloof niet, dat het nu de tijd is voor zulke uiteenzettingen, mijne he-

ren. Mij dunkt dat er zaken te doen zijn van heel wat meer belang!

— Wanneer hebt u Miss Ina het laatst gezien, mijnheer Saint Clair?

— Omstreeks een uur geleden, mijnheer! antwoordde hij.

— Graaf Palmhurst! stelde Meredith nors voer, zijn voorhoofd bittend. Hij heeft mij zoeven een grote dienst bewezen.

— En misschien kan ik er u een be-wijzen, mijnheer Meredith, die nog heel wat groter is. Waart gij er bij, toen zij het briefje ontving, waarvan gij spreekt, mijnheer Saint Clair?

— Ja, wij waren in de hall. Miss Ina wilde zich juist naar haar kamer begeven. Ook ik wilde mijn slaapvertrek opzoeken. Toen kwam een kellner met het briefje. Zij maakte het haastig open en las het. Er stonden maar een paar woorden op.

— Hebt u het briefje gezien?

— Alleen de enveloppe. Die had zij laten vallen.

— Hoe weet u dan wat er in dat briefje stond?

— Zij deelde het mij haastig mede. Zij scheen een beetje ongerust te zijn, want zij werd bleek. Zij zei, dat u, mijnheer Meredith, een klein ongeluk had gekregen en dat zij u in de Manhattan Bar moest komen halen.

— Hebt u niet aangeboden om haar te vergezellen? vroeg Raffles weer.

— Natuurlijk deed ik dat, graaf! riep Saint Clair uit. Maar zij weigerde. Overigens, de Manhattan Bar is 10 minuten met een taxi van dit hotel verwijderd.

Raffles schudde het hoofd en zei ernstig:

— U had moeten meegaan, ondanks haar weigering, mijnheer Saint Clair. Parijs is en blijft een gevaarlijke stad, zo laat in de nacht. Niet alle taxichauffeurs zijn even betrouwbaar! Of beter gezegd, er bestaan lieden, die tijdelijk dat vak kiezen, als het zo in hun kraam te pas komt.

De jongeman wrong de handen en zei in bitter zelfverwijt:

— Dat weet ik! Maar zeg het niet, of ik zou krankzinnig worden! Wat kan het mij nu nog schelen of iemand het weet... dat ik haar liever had dan mijn leven! En ik heb er bijgestaan en haar laten weggaan! Ik zou mij zelf kunnen ranselen...

— Ik weet heel wat beters, mijnheer Saint Clair. Gij zoudt ons kunnen helpen, om haar terug te vinden!

De ogen van de secretaris begonnen te schitteren en hij greep de gelegenheid met beide handen aan.

— En wat denkt u te kunnen doen? gromde Meredith wanhopig. De politie moet in de arm genomen worden!

— Die ook, maar ik ben van oordeel dat drie vastberaden mannen in zulke omstandigheden, soms heel wat meer bereiken! hernam Raffles.

— Het is mij nog altijd een raadsel, dat een graaf zich zou kunnen verlagen tot zulk een gemene wraakneming! steunde de rampzalige koffiehandaar.

— Wat praat u toch van een graaf! De kerel heet niet Longfleury maar Cassida, Bernardo Cassida. Hij is een Chileen en van alles geweest, koeienjongen, paardendief, valsspeler, kellner, filmacteur, hotelrat! Een sluwe duivel, die zich niet gemakkelijk laat vatten en tot alles in staat is. Hij was het ook, mijnheer Meredith, die uw paard bedierf!

Meredith was krijt wit geworden en

staarde Raffles aan, alsof hij een spookverschijning zag.

— Is dat waar? vroeg hij hees.

— Er kan niet aan worden getwijfeld. En nu moeten wij aan het werk! Hebt u soms gezien met welk voertuig Miss Ina wegreed, mijnheer Saint Clair?

— Met een taxi!

— Werd die van een standplaats geroepen?

— Neen, er stond er toevallig een dicht bij het hotel.

— Hebt u het nummer kunnen waarnemen?

— Ik heb er zelfs niet op gelet, ik dacht alleen maar aan haar! zei Saint Clair dof.

— Wie riep die taxi?

— De piccolo, die het briefje bracht.

— Waar is die jongen nu?

— Die is dadelijk daarna naar bed gegaan.

— Vraag hem onmiddellijk, of hij zich het nummer, of anders het uiterlijk van de chauffeur herinnert, op welke wijze het briefje kwam en welk nummer de taxi droeg. Als hij slaapt, maak hem dan wakker. Het is van het hoogste gewicht. Mijnheer Meredith, u kunt intussen de politie waarschuwen, ofschoon ik moet vrezen dat het niet veel zal baten. Cassida, ik herhaal het, is niet zo gemakkelijk te vatten. En dan, het kan niet anders, of hij heeft hier goede vrienden, die hem helpen. Zulk een ontvoering kan men tegenwoordig niet zo gemakkelijk geheel alleen op touw zetten. Daar is hulp bij nodig.

— En moet ik alles aan de politie mededelen? vroeg Meredith haperend.

— Ik begrijp het, u denkt aan het schandaal, dat er kan volgen! En toch zult u door die zure appel moeten heenbijten, mijn waarde heer. Het is volstrekt noodzakelijk, dat de politie op de hoogte wordt gesteld van de ware naam van graaf Longfleury, want dat zal haar nasporingen zeer vergemakkelijken. Zij weet dan tenminste nauwkeurig naar wie zij moet zoeken. Haast

u, dan zal ik op mijn beurt voor alle zekerheid de Manhattan Bar opbellen, ofschoon ik wel bijna zeker ben, dat de kerel daar in het geheel niet is geweest. Nog een ogenblik, hebt u hem wel eens geschreven?

— Ik geloof een keer, een invitatie. Waarom vraagt u dat?

— Wel, hij moet toch uw handschrift kennen om dat valse briefje te kunnen schrijven! Uw dochter schijnt een ogenblik te hebben gearzeld na de optvangst. Nu, wij vinden elkander hier in de vestibule terug!

Er waren nog geen tien minuten verstreken, toen alle handelende personen in dit kleine drama weer vergaderd waren in de grote vestibule van het hotel.

Het gelaat van Meredith stond somber, maar dat van Saint Clair vertoonde een glimp van hoop. Hij begon aanstonds, zodra hij Meredith en Raffles zag, die het eerst op de plek van samenkomst waren:

— De jongen zegt dat het briefje gebracht werd door een chasseur van de Metropolitan Bar, die hij heel goed kent.

Raffles trok een verwonderd gezicht en zei:

— Dan kan het niet anders of het briefje moet daar wel degelijk geschreven zijn! Misschien deed de schurk dat, om de zaak waarschijnlijker te maken en het kon wel eens zijn, dat hij juist door al te grote slimheid zijn spel bederft! Kon de jongen iets mededelen over de taxi?

— Neen, dat helaas niet! Hij kan alleen zeggen, dat de chauffeur niet al te groot was en een zwarte baard droeg!

— Een chauffeur met een zwarte baard! riep Raffles uit. Iets heel bijzonders! Die kan wel vals geweest zijn. Mijnheer Meredith, wat hebt u te rapporteren?

— Niets anders, dan dat de politie mij beloofd heeft, onmiddellijk een onderzoek te zullen instellen! Zij zoekt trouwens al een maand naar die Cassida.

— Nu, men kan nooit weten, hoe een

koe een haas vangt! zei Raffles droogjes. Maar het komt maar hoogst zelden voor, dat de politie de verblijfplaats van een ontvoerd persoon weet te vinden. Wij gaan nu onmiddellijk naar de Manhattan Bar en zullen daar de chauffeur ondervragen. Het is niet aan te nemen, dat hij de afstand te voet heeft afgelegd. Ik denk eerder, met een taxi! Nu, wij zullen wel zien. Daar is mijn vriend Brunt!

Toevalligerwijze was Brand, nadat hij door Raffles geroepen was, in de stad een Engels pikeur tegengekomen, die hij kende. Met goedvinden van Raffles zou deze man de verdere verzorging van Pindarus op zich nemen.

Brand kwam aanlopen en deelde Raffles zacht mede, dat Henderson binnen tien minuten met de auto voor het hotel hoopte te staan.

— Ik wil geen tien minuten verliezen, Charles! Jij wacht hem hier dus af en rijdt onmiddellijk naar de Manhattan Bar. Zorg voor wapens. Niemand kan zeggen wat er vannacht nog geschieden kan. Tot straks.

Raffles had reeds eerder een taxi van de standplaats laten komen en ofschoon hij er wel zeker van kon zijn, dat daar niets bijzonders aan was, nam hij de chauffeur en de wagen toch goed op.

Een minuut of vijf later stapten zij af aan de Manhattan Bar en Raffles merkte niet zonder enig sarcasme op, dat zij er toch nog eerder schenen te zijn dan de politie.

Er was daar namelijk nog in het geheel geen onderzoek ingesteld. Zij kwamen juist op het nippertje, want de chauffeur, een jongen van een jaar of zestien, had zijn uniform al afgelegd en wilde juist naar huis gaan.

Raffles trok hem dadelijk in 'n hoekje en drukte hem vijftig francs in de hand, met de woorden:

— Ik ga wat vragen, knaap en dit is om je geheugen te scherpen.

Meredith liet Raffles kalm begaan, ofschoon hij zelf van ongeduld popelde. Instinctmatig had hij gevoeld, dat de zaak het vlugst en het best zou worden

gedaan, indien hij alles maar overliet aan die koelbloedige edelman, die zo rustig en zeker zijn weg ging en die ook in de zaak van het bedorven paard zo schrandere en energieke was opgetreden.

Hoe die edelman had kunnen ontdekken, dat de zogenaamde Longfleury een ordinair oplichter en dief was, dat was hem een raadsel, maar om de oplossing bekommerde hij zich voorlopig niet. De hoofdzaak was dat zo spoedig mogelijk zijn dochter werd terug gevonden.

Raffles vervolgde terstond :

— Je hebt zowat een half uur geleden een briefje aan het adres van Miss Meredith naar het Splendid Hotel gebracht.

— Zo is het, mijnheer, zei de jongen.

— Wie gaf je dat briefje ?

— Een heer, die hier wat had zitten gebruiken.

— Wat zei hij ?

— Hij zei dat er grote haast bij was en dat ik een taxi moest nemen !

— Voor de deur stond zeker al een taxi klaar...

— Ja, mijnheer !

— En... de chauffeur had een zwarte baard ?

— Maar al u alles weet, riep de jongen verbluft uit.

— Beschrijf mij de heer eens, die je het briefje ter hand stelde.

— Heel groot, fors gebouwd; met rood, kort geknipt haar en een platte neus, net of hij er een harde tik op had gehad !

Raffles had een schok van verbazing onderdrukt en vroeg :

— Zag zijn neus er werkelijk uit, alsof hij daar een harde slag op had gehad ?

— En een heel harde ook, mijnheer.

— Leek zijn ene oog een beetje donkerder dan het andere ?

— Dat komt uit, mijnheer ! antwoordde de jongen levendig. Hij was als heer gekleed en hij dronk hier een glas whisky soda.

— Was hij er nog toen je terug kwam ?

— Neen. Een kelner zei, dat hij bijna dadelijk, nadat hij mij het briefje gegeven had, was weggegaan.

— Merkte je iets bijzonders aan de taxi ?

— Alleen maar, dat het daarbinnen wat muff rook.

— En toen heb je een raampje willen neerlaten, maar dat ging niet, zei Raffles langs zijn neus.

De jongen keek hem bijna verschrikt aan en stotterde.

— Dat heb ik werkelijk willen doen, mijnheer en het ging ook niet, want het raampje zat muurvast !

— Heb je het nummer van de taxi soms gezien ?

— Er was er geen, mijnheer !

— Dat dacht ik al half, zei Raffles rustig. Verder kun je me zeker niets vertellen ?

— Niets, mijnheer. Ik heb mijn briefje afgegeven aan een piccolo in het Splendid, die ik wel ken en toen ben ik teruggelopen. Mijn dienst was al om.

— Ik dank je, jongen, ga nu maar gauw naar je bed ! zei Raffles en hij gaf de knaap een vriendschappelijke klap op de schouder.

Zijn gezicht stond echter strak, toen hij zich tot de twee heren wendde met de woorden :

— Ik vrees dat het nog ernstiger is, dan wij dachten, heren. De kerel heeft alles zeer sluw bedacht. Hij zelf droeg een valse baard en die taxi is stellig niet terug te vinden. Zij had niet eens een nummer ! De man, die het briefje aan de chasseur gaf, was een medeplichtige. En toen de jongen sprak van de muffe lucht in de wagen, begreep ik al hoe laat het was. De ellendeling heeft gewerkt met een of ander bedwelmend goedje en hij moet een kraantje van zijn zitplaats hebben kunnen opendraaien. De portiers zullen wel zo zijn gemaakt, dat zij van binnen niet te openen waren, maar zulke aanslagen kunnen toch wel eens mislukken, als het slachtoffer er in slaagt, een raampje

neer te laten of stuk te slaan. Daarom waren zij vast in de sponningen geklemd en de ruiten zullen wel van zeer dik glas zijn geweest. Dat er iemand in de wagen heeft gezeten, is natuurlijk uitgesloten. Miss Ina zou dan onmiddellijk achterdocht hebben gekregen en stellig niet zijn ingestapt. Neen, zij is in de wagen bijna dadelijk bedwelmd.

Saint Clair verbleekte verschrikkelijk en hoorbaar knarsten zijn tanden over elkaar.

— Gelooft u dat er kans op is, hem terug te vinden ?

— Ik zou u bedriegen, als ik u met een valse hoop paaide. Mijn enige kans is dat ik die kerel met het rode haar en de platgeslage neus terug vind. Ik ken hem namelijk !

— U kent hem ? riep Meredith verwonderd uit.

— Ik moet hem wel kennen, want ik was het zelf, die hem een week geleden ongeveer de neus moest inslaan ! Hij was een zeer lastig en gevaarlijk heer, hij had een mes en ik had alleen mijn vuisten !

— Later zal ik het u wel verklaren, mijne heren. Voor het ogenblik moeten wij eerst het onmogelijke beproeven, om de verblijfplaats te ontdekken van uw dochter. Misschien...

Hij hield midden in de zin op.

Hij duwde Meredith en Saint Clair bijna tegelijkertijd, door een niet zeer zachte stoot in de maag, zo vlug op twee stoelen neer, dat zij reeds zaten, voor zij nog goed en wel wisten, wat Raffles van plan was.

Het vertrek, waarin zij het korte gesprek met de chasseur hadden gevoerd, was een soort van spreekkamertje en bevond zich ter zijde van de grote vestibule, waarvan het was gescheiden door een glazen wand, die tot halver hoogte van matglas was.

Stond men, dan kon men van uit de vestibule gemakkelijk de hoofden zien van degenen, die er zich bevonden, maar wanneer men zat, was men geheel verborgen achter het matglas.

Echter, in het midden daarvan waren een paar fijne figuurtjes bij wijze van versiering gegraveerd. Of liever, daar was het glas niet gematteerd. Raffles had zich op zijn beurt gebukt en tuurde nu door dat stukje helder gebleven glas in de vestibule.

Toen hij zich na enige minuten weer oprichtte, schitterden zijn ogen en Meredith vroeg onmiddellijk, zeer verbaasd over de handelwijze van zijn nieuwe vriend :

— Hebt ge iets bizonders ontdekt ?

— Nu, ik weet niet of graaf Cedric Winstone wel iets bizonders is ! antwoordde Raffles, met een glimlach. Maar de man, die hem volgde was zeker wel de moeite waard ! Het was niemand anders dan mijnheer La Carotte, anders gezegd « De Wortel » van wege zijn vuurrood haar !

— Wat is dat ? De man met de platte neus ? riep Saint Clair woedend uit. Durft hij hier in dit zelfde lokaal komen ?

— Dat zou niets verwonderlijks zijn, mijnheer Saint Clair, als wij aannemen, dat de kerel volstrekt niet in het geheim is geweest met zijn medeplichtige. Het is immers wel mogelijk, dat Cassida hem het briefje kant en klaar in de enveloppe gegeven heeft, met de opdracht erbij, het aan de chauffeur ter hand te stellen !

— Inderdaad, dat is mogelijk ! zei Saint Clair peinzend. Maar waarom is hij in het gezelschap van die andere man, die Winstone ?

— Laten wij de zaken niet verwarren ! zei Raffles glimlachend. Hij is niet in zijn gezelschap, hij volgt hem ! En dat kan in sommige gevallen heel wat anders, heel wat gevaarlijkers betekenen ! Zie maar, hij doet zelfs moeite, niet al te zeer in het oog te vallen !

Raffles had de jonge man doen bukken en stelde hem zo in staat, op zijn beurt door het uitgespaarde figuurtje in de ruit te kijken.

Saint Clair tuurde even en zei toen verbaasd :

— Het is waar, de kerel blijft op enige meters achter Winstone en schijnt hem voortdurend in het oog te houden. Wat kan zijn oogmerk daarbij zijn?

— Niet heel veel goeds, vrees ik, herenam Raffles.

Op dit ogenblik waren de beide mannen in de grote danszaal verdwenen.

Raffles bleef nog en ogenblik in raad staan en zei toen zacht:

— Ik zei zoeven, dat het mogelijk is, dat La Carotte, anders gezegd Louis Carnot niets van de eigenlijke toelag geweten heeft. Anders zou zijn onbeschaamdheid, om hier aanstonds weer terug te keren, niet wel te verklaren zijn. Maar in ieder geval kan het niet anders of hij moet Cassida zeer goed kennen en weten waar die zich ophoudt, als hij niet in een deftig hotel logeert. Dat moeten wij uit hem zien te krijgen! En daarom, mijnheer Meredith, geloof ik, dat het ogenblik is aangebroken om te scheiden! U kunt hier de politie afwachten en haar op de hoogte brengen.

— U staat dus niet toe, dat ik u vergezel bij uw onderzoek? vroeg Meredith, beledigd en gegriefd.

— Mijnheer Meredith, indien het eenvoudig een onderzoek was, zoudt u er natuurlijk deel aan hebben. Maar zoals de zaken nu staan, kon het wel eens ruw toegaan, wanneer de schurk zich

ontdekt ziet. Hij behoort tot die soort van mensen, die zich tot het allerlaatst verdedigen en voor geweld niet terugschrikken, als zij in het nauw worden gedreven. Daarenboven heeft hij hier talrijke vrienden, die buitengewoon gemakkelijk hun revolvers te voorschijn toveren! En daarom is het beter, mijnheer Meredith, als wij die zaak opknappen. Mocht de politie uw dochter eerder terugvinden, des te beter, maar ik geloof dat niet!

— Verbiedt u mij soms ook, graaf, deel te hebben aan uw onderneming? vroeg Saint Clair, half dreigend, half smekend.

Raffles keek hem met een glimlach aan en antwoordde:

— Dat zou mij zeer moeilijk vallen, mijnheer Saint Clair. Ik denk dat gij u aan ons zoudt vastklampen. Maar ik moet u er op wijzen dat uw leven gevaar kan lopen! Verstaat gij mij, mijnheer Meredith? vervolgde Raffles, zich tot de koffiefabrikant wendend. Het leven van uw secretaris loopt gevaar.

— Des te beter! bromde de jonge man. Al had ik tien levens te verspelen, ik gaf ze gaarne, als ik er haar door kon redden. Ik ben dus tot uw dienst.

— Goed zo! Prent u goed in, dat het geen kinderspel zal worden, want van nu af aan zijn wij op het oorlogspad!

HOOFDSTUK VI.

IN DE VAL — EN ER UIT

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of Brand kwam binnen en rapporteerde:

— Hier zijn wij, Henderson en ik. De snelste auto, wapens en alles.

— Goed zo. La Carotte is hier en hij zit achter Winstone aan. Hij heeft bepaald iets op het oog. Winstone is niet heel erg nuchter meer.

— Nu, dan is hij dus volkomen nor-

maal! Ik heb hem zelden anders dan half dronken gezien! merkte Brand op. Maar La Carotte ken ik niet!

— Een berucht type uit de Parijse onderwereld. Hij was de man, die door Cassida in de arm is genomen om het noodlottige briefje aan de chasseur te geven. Die wachtte intussen met een taxi zonder nummerplaat voor de deur.

bracht de chauffeur naar het Splendid en nam vervolgens het meisje in zijn wagen mee. Daarbinnen is zij bedwelmd door een of ander snelwerkend gas! Wij zullen nu vlug optreden en Carnot trachten te overrompelen. Mislukt dat, dan weet ik nog wel een ander middel, waardoor hij ons de verblijfplaats van zijn medeplichtige zal aanwijzen. Ik heb een paar kleinigheden bij mij, die grote indruk zullen maken! Laat mij aan het woord, want ik geloof wel, dat ik het Frans zodanig spreek, dat de kleine comédie, die ik beoog, zal slagen.

Een ogenblik daarna had men Meredith neergezet in de kamer van de grant en daar zou hij op de politie wachten, die nog altijd niet was verschenen.

Daar deze kamer met een klein raam uitzicht gaf op de grote danszaal, kon hij nagaan wat daar geschiedde en dat troostte hem wel een weinig.

Er waren daar binnen vrij wat mensen, die zich vermaakten met dansen en drinken. Aan een tafeltje zat Winstone en niet ver van hem verwijderd had La Carotte plaats genomen, die een onschuldig gezicht poogde te zetten, hetgeen hem niet erg goed gelukte.

Juist toen hij zijn glas sherry aan de lippen wilde brengen, voelde hij zich op de schouder tikken en zijn geweten moest wel alles behalve zuiver zijn, want hij verbleekte en een deel van de kostelijke wijn werd op het marmeren tafelblad gemorst.

Hij draaide zich langzaam om met iets gluiperigs in zijn ogen en keek in een streng gelaat, dat hij niet kende.

Maar toen hij zijn blikken wat liet zakken, keek hij ook neer op een rond stukje zilver, dat hij maar al te goed kende, omdat hij het herhaaldelijk gezien had. Het was het insigne, hetwelk de Parijse inspecteurs van politie, als zij in burger zijn, steeds bij zich dragen.

De loerende ogen van La Carotte dwaalden snel in het rond en achter de inspecteur zag hij nog twee andere mannen, die hem scherp in het oog

schenen te houden.

Raffles, die zijn penning weer opstak, boog zich naar Carnot toe en fluisterde, zodat hij hem alleen kon horen:

— Haal geen grapjes uit, La Carotte en ga rustig mee. Het is uit met je, man. Wij hebben je nodig.

Raffles droeg volstrekt geen kennis van de jongste wandaden van de roodharige boef, maar Carnot moest heel wat op zijn kerfstok hebben, want hij stond kalm op, sloeg zijn glas sherry in een teug naar binnen, wilde een geldstukje op de tafel werpen, bedacht zich en zei grijnzend:

— Dat zou zonde zijn! Als ik er dan toch word uitgegooid, kan ik mijn geld wel in mijn zak houden.

En met deze uiting van boevenwijsbegeerte ging hij gedwee met de drie mannen mee, zonder dat het al te veel opzien baarde.

Maar in het langslopen wierp hij een blik vol spijt op de halfdronken Winstone, op zijn juwelen ringen en de zwarte parels in zijn wit overhemd en bromde iets onverstaanbaars, hetwelk waarschijnlijk iets met bitter zelfbeklag te maken had.

Maar toen hij de auto zag met de reusachtige chauffeur achter het stuurwiel, die voor de deur wachtte, aarzelde hij en vroeg:

— Wat is er eigenlijk aan het handje, cheffie? Waarvoor moet jij mij hebben?

— Dat weet je zelf deksels goed, La Carotte! zei Raffles op goed geluk. Het is om de zaak met Cassida!

Raffles zag onmiddellijk, dat 't schot raak was, Carnot maakte een gebaar van schrik, dat heel wat verried. En Raffles begreep nog iets meer, dat hem groot genoeg verschaftte. Er moest nog iets anders zijn tussen die twee mannen, dat veel ernstiger was dan die zaak van de ontvoering, waarvan de roodharige bandiet zeer waarschijnlijk niet eens iets afwist. Om dat bagatel van het afgeven van een briefje, zou hij stellig niet zo zijn geschrokken.

Raffles maakte van de gelegenheid

onmiddellijk gebruik en zei op zachte toon, de boef bij de arm vattend :

— Het kan je jaren en jaren kosten, Carnot. Cassida heeft je er bijgelokt. Wij hebben een briefje van hem gekregen. Helaas, wij weten niet waar hij zit ! Als we hem maar te pakken hadden !

Het gelaat van Carnot vertrok en zijn vuisten balden zich.

— Heeft die schooier mij aangebracht ? gromde hij met een vloek. Als dat zo is, dan zullen wij eens zien wie er het ergst aan toe is ! Zeg eens, cheffie, zou er voor mij wat afgaan, denk je, als ik je zei, waar hij nu zit ?

— Dat zou je in ieder geval veel goed doen, Carnot ! Misschien zelfs, zou ik jou bij ongeluk wel kwijtraken, zodra ik mij overtuigd had, dat jij mij de waarheid had gezegd en mij de verblijfplaats van Cassida had aangewezen. Met dieven moet men dieven vangen, dat is mijn leuze en jij bent in ieder geval het minst schuldig in deze zaak.

Raffles had onder het spreken zeer snel en handig de zakken van de bandiet doorzocht en haalde er, onder meer, een browning van vrij groot formaat en een zelfgemaakte ploertendoeder uit, vervaardigd van ossenhuid, rotan en lood, een verschrikkelijk wapen, zelfs in een zwakkere vuist dan die van monsieur La Carotte.

— Bestemd voor die rijke Engelsman, ja ? vroeg Raffles langs zijn neus weg. Nu, dat zullen wij voorlopig maar bewaren. Waar is het ?

— Rue des Abesses ! antwoordde Carnot zonder enige aarzeling. Het is een heel oud huis en niet eens zo gemakkelijk te vinden. Het ligt achter aan een grote binnenplaats. Je zult het zelf wel zien. En pak hem stevig aan, die verrader ! Ik heb altijd wel geweten, dat hij een onbetrouwbare fielt was.

Raffles gaf Henderson een wenk, fluisterde hem een paar woorden in en de reus nam in de auto naast de man plaats, die, met Saint Clair tegenover zich, zich nu gerust als een gevangene kon beschouwen. Brand ging vooraan naast Raffles zitten.

Toen men aan het begin van de nauwe, donkere rue des Abesses was, die zelfs nog geen asphaltbestrating kende, matigde Raffles de vaart van zijn auto en tikte tegen de ruit.

Carnot begreep het dadelijk, bracht zijn mond voor de opening van de spreekbuis en zei :

— No 17. Door de koetspoort.

Naar de huisnummers ziende, reed Raffles langzaam verder, en stuurde de auto toen door een reusachtige hooggewelfde en wit gekalkte koetspoort, tot aan het begin van een langwerpige binnenplaats, die vroeger een tuin was geweest maar nu meer op een wildernis geleek.

Zodra de auto stil stond, opende Brand het portier, wenkte Carnot bars om uit te stappen en de anderen volgden onmiddellijk.

Carnot wees met uitgestrekte hand naar een huis aan de overzijde van de binnenplaats en als het ware midden in die wildernis van kruipplanten, struikgewas, hoogopschietend gras en allerlei onkruid. Er stonden ook mansdikke bomen vlak bij het huis, die daar al eeuwen moesten gestaan hebben.

Raffles zag onmiddellijk, dat het huis, dat hem werd aangewezen, zeer goed geschikt was voor het laaghartige doel, dat Cassida zich gesteld had, want het stond op zich zelf, de muren waren stellig zeer dik en de burens zouden niets kunnen horen van de noodkreten van het ongelukkige meisje.

Het was breed, het had een plat dak, versierd met een ballustrade van graniet en stenen manden vol vruchten en het bezat slechts een enkele verdieping.

— Daar is het ! zei de bandiet zacht. Denk nu aan uw belofte, chef ?

— Dat zal ik, Carnot ! Maar bedenk wel, dat ik je nauwkeurig laat volgen en dat je er niet mals zult afkomen, als het zou blijken, dat je mij bedrogen had. En maak nu maar dat je weg komt !

Carnot liet het zich geen tweemaal zeggen en was met 'n paar grote sprongen in de duisternis verdwenen. De vier mannen hielden kort beraad.

Het plein was bijna geheel bebouwd. De woeste tuin was van de huizen gescheiden doór een klinkerpad, niet breder dan een paar meters en alleen berijdbaar door kleine bestelwagens. Het huis van Cassida was het enige, dat op zich zelf stond. Langs beide zijmuren zette de verwilderde tuin zich voort, om als het ware gestuit te worden door twee hoge hekken, zonder deuren erin, op gelijke hoogte met de voorgevel van het huis. Want, wat men van de binnenplaats af zag, dat was de achtergevel. Ook daarin echter bevond zich een brede deur, zoals de mannen spoedig genoeg ontdekten, toen zij naderbij waren geslopen.

Niet het minste lichtstraaltje drong door de gesloten gordijnen en de blijkbaar zeer zware luiken naar buiten.

Ook aan de beide zijmuren was geen licht te bespeuren. Er waren daar ook lang niet zoveel ramen en ook die waren stevig afgesloten.

Zij keerden naar de achterdeur terug, waartoe een hardstenen stoep van drie treden toegang gaf, die Raffles zorgvuldig onderzocht.

Het was een ouderwetse deur van zeer zwaar hout, fraai gebeeldhouwd en met koper beslagen. Er bevond zich nog een koperen klopper op de deur en Saint Clair wilde er al de hand naar uitstrekken, toen Raffles snel zijn arm greep en fluisterde :

— Wees voorzichtig ! Wacht even !

Hij haalde een kleine voltmeter uit zijn zak en hield dit instrument op geringe afstand van de klopper. De naald begon onmiddellijk wild uit te slaan, zonder tot rust te kunnen komen.

— Met sterkstroom geladen ! zei Raffles laconiek. Enige malen de kracht van een huisleiding ! Ik zou u niet aanraden, die klopper beet te pakken of aan dat koperen slot te komen, terwijl u met uw voeten op dat ijzeren rooster midden in de stoep staat, hetgeen onvermijdelijk is, zoals u ziet ! Zeer waarschijnlijk zoudt u, zo niet op slag gedood, dan toch zeker zwaar gewond worden ! Daarenboven zouden door uw aanraking, binnenshuis de zekeringen

doorslaan en de man daarbinnen zou weten dat er gevaar dreigde !

Raffles had de omgeving eens goed opgenomen, kreeg nu een van de zware kastanjbomen in het oog, die niet ver van het huis stonden en wendde zich tot Henderson met de vraag :

— Heb je touw bij je, James ?

— Ja Mylord !

— De onderste takken zijn vrij laag, James. Tracht zo hoog mogelijk in die boom daar te klauteren en schuif je schrijlings vooruit op die dikke tak daar. Hij eindigt op een meter of drie van de dakrand. Gebruik je touw als lasso en werp de lus om die zware, steenen man op de hoek. Die beelden zijn steeds verankerd en volkomen betrouwbaar. Bevestig het andere einde van het touw om de tak, zodoende zullen wij gemakkelijk het dak kunnen bereiken.

Reeds had de reus, die geen enkel woord gesproken had, de onderste tak gegrepen, die hij juist bereiken kon en had zich opgetrokken, zijn benen om de machtige stam geklemd. Spoedig was hij in de duisternis daarboven verdwenen. Men hoorde, terwijl hij klom, de bladeren ritselfen, maar er stond gelukkig een vrij sterke wind en dat geluid zou niet opvallen.

Het bleef even stil, toen klonk er enige malen een zacht geluid, veroorzaakt door het neervallen van het touw en plotseling zag Saint Clair hoe de lichte avondhemel daarboven, tussen huis en boom, als het ware doorstreept werd, dat was de strakgetrokken koord, dat nu de dakrand met een tak daarboven verbond !

— Mag ik u de voorrang laten, mijnheer Saint Clair ? vroeg Raffles hoffelijk.

Slechts heel even aarzelde de jonge secretaris. Toen klauterde hij onverschrokken in de boom waarbij het zacht sissen van de reus daarboven hem de weg wees. Hij ging hem voorbij, taste naar het strak gespannen touw, vond het, greep het stevig vast en zwaaide het volgende ogenblik tussen hemel en aarde. Hand voor hand palmde hij zich voor tot dat zijn voeten steun vonden

aan de dakrand. Hij was in veiligheid!

Zonder dat hij er iets van bemerkte, voegden graaf Palmhurst en zijn secretaris zich bij hem.

— En onze reusachtige vriend, komt hij niet? vroeg Saint Clair fluisterend.

— Neen. Hij zal buiten de wacht houden, gaf Raffles zacht ten antwoord. Ik vrees, dat het touw of de tak hem niet zou houden. Voorwaarts nu.

Zoals gezegd was het dak volkomen vlak en de tegenwoordige eigenaar had het met kiezelstenen laten bestrooien. Zij moesten dus heel voorzichtig lopen, totdat de scherpe ogen van Raffles de rand van een dakluik zagen. Het was een ouderwets, houten luik, met ijzer beslagen en stevig gesloten. Raffles had tien minuten nodig om van buiten af en zonder gerucht te maken de zware grendel terug te trekken. Maar toen was dan ook de weg naar binnen vrij!

Er was geen trap tegen het luik aangezet, maar een stevige vlaggestok, die Raffles op het dak gevonden had, bewees even goede diensten. Hij werd door het luik afgelaten en langs die schuine paal lieten de drie mannen zich beurtelings omlaag glijden. Zij stonden op een grote, duistere zolder. Niets liet zich in het huis horen. Nergens een straaltje licht.

In een hoek begon de houten wenteltrap naar de enige verdieping van het huis. Zij bleven nog even staan luisteren en daalden toen naar beneden.

Eensklaps stond Raffles, die vooraan liep, stil en luisterde. Zijn scherp oor had de klank van een stem opgevangen. In de halve duisternis van het portaal keek hij Saint Clair veelbetekend aan en wenkte in de richting van een deur, fraai versierd met houtsnijwerk.

Deze luisterde op zijn beurt even, balde toen de vuisten en fluisterde, sidderend van opwinding:

— Ik smeek u, graaf laat hem aan mij over! Het is zijn stem! Het is zijn vervloekte, spottende stem! En zij is daar ook binnen, ik durf er op zweren.

Raffles weerhield hem met een gebaar, sloop op de deur toe en draaide

heel voorzichtig aan de knop.

Hij bemerkte, dat de deur gemakkelijk open ging! De man daarbinnen was blijkbaar zoeven in de kamer getreden. Hij wierp de deur wagenwijd open en de drie mannen stormden het vertrek binnen, Saint Clair vooraan.

De kamer was ouderwets gemeubeld en vrij groot. Zij werd echter zeer modern verlicht door electriciteit. Op een brede, lederen sofa lag Ina Meredith uitgestrekt, doodsbleek en blijkbaar zo juist uit haar bewusteloosheid ontwaakt. En vlak voor haar stond Bernardo Cassida en keek met een van woede vertrokken gelaat naar de deur. Met een schreeuw van helse woede trok hij bliksemsnel een browning en begon te schieten.

Maar Saint Clair liet zich niet weerhouden, het gevaar niet achtend, ofschoon een kogel een stukje van zijn oor meenam en een andere hem als een zweeps slag in de zijde striemde. Onder het voortsnelen bukte hij zich telkens en tenslotte schopte hij een zware voetbank zo behendig voor zich uit, dat het ding de schutter tegen de schenen trof en hem deed tuimelen. De browning vloog hem uit de hand. Vóór hij zich kon oprichten, had Saint Clair zich al met een luide lach van vreugde en wraakzucht op hem geworpen. Half dol van woede worstelde Cassida in zijn greep, trapte en beet en vocht voor zijn vrijheid.

Maar Saint Clair greep hem met beide handen aan, tilde hem als een kind van de vloer, hief hem in de hoogte en smeed hem zover hij kon van zich af.

Bijna tegelijk slaakten de drie mannen een kreet van verwondering. Cassida was met zijn volle gewicht tegen het houten beschot te land gekomen, dat daaronder bezweken was, naar het scheen. Maar het hout was niet versplinterd! De schurk was eenvoudig door de wand heengegaan, als door een deur, die zich onmiddellijk weer gesloten had. Er was niets meer van hem te zien, maar aan de andere kant van het schot klonk een woeste lach!

Brand vloog op de wand toe en poogde met koortachtige haast het geheim te ontdekken van die goedverborgen deur, maar vruchteloos gingen zijn vingers haastig over de krullen, knoppen en resten, de wand bleef gesloten!

Maar toen hij woedend tegen het schot trapte, vloog het deurtje opnieuw open.

— Mijnheer Saint Clair, bemoei u met deze jonge dame, die u bijzonder veel verplicht is, naar ik meen! zei Raffles haastig. Wij gaan die fielt achterna!

En terwijl Saint Clair zich verlegen naar het jonge meisje toeboog, dat hem blozend de hand toestak, ijlden Raffles en Brand reeds voort door een smalle, mufriekende gang, totdat zij bijna hals over kop een tamelijk steile, stenen trap waren afgeduikeld.

Daar beneden was het iets lichter, het was het licht, dat door een zeer smalle, nu openstaande deur naar binnen drong.

Zij traden naar buiten en zagen tot hun verwondering dat zij weer op de binnenplaats stonden, niet ver van een der zijhekken, die wij reeds noemden.

Raffles liet een zacht gefluit horen en bijna dadelijk klonk er gehijg naast hem. Henderson met een rood gezicht en half stikkend van woede, stond voor hem en zei:

— Het spijt mij, Mylord! Ik heb mijn best gedaan, maar de kerel was mij te vlug af: Hij sprong in een auto vóór ik hem had kunnen pakken!

— Is hij door dit hek gegaan? vroeg Raffles met de grootste verwondering? Er zit toch geen deur in?

— Toch wel, Mylord! Er moet er een in zitten, kunstig verborgen en met onzichtbare scharnieren, want vanuit mijn schuilplaats in de schaduw van de boom, zag ik hem in eens door dit hek gaan! Ik had het schieten gehoord, dus ik was er vlug bij, maar de deur was al weer dicht en ik kon ze niet terug vinden! Toen ik op de straat kwam stapte hij net een auto in.

— Op straat kwam? herhaalde Brand verbluft. Ben je over het hek geklommen? Het is meer dan drie meter hoog?

Maar Henderson wees bescheiden naar het hek. Twee van de duimdikke tralies waren als rietjes tonvormig uitgebogen!

HOOFDSTUK VII

« PEGGY-MIJ-LOVE », OUTSIDER

Het was op de dag voor de wedrennen.

Raffles en Brand zaten met Meredith, de bevallige Ina en Saint Clair in de lounge van het Splendid en hadden zo juist gesproken over de vruchteloze pogingen van de politie om Cassida, alias graaf de Longfleury, in handen te krijgen. De kerel scheen zich zeer goed verborgen te houden, ergens in de omstreken van Parijs, waar een zijner talrijke vrienden hem wel onderdak zou hebben gegeven.

Wat La Carotte betreft, ook hij scheen als door de grond gezonken te

zijn. Het was wel waarschijnlijk, dat de roodharige bandiet zich een weinig boven de wind van de gevaarlijke Cassida wilde houden, nu die niet in verzekerde bewaring was. Het was niet erg, Cassida tot vijand te hebben, mits hij goed en wel achter slot en grendel zat.

Voor ieder, die ogen had om te zien, was het duidelijk, dat de kleine Ina bijzonder onder de indruk was van het feit, dat Saint Clair zich zo moedig had gedragen en in zijn ijver om haar te bevrijden, met de blote vuist was toegestormd op een man, die met een browning bewapend was. Weliswaar

was op dit ogenblik zijn rechteroor bepleisterd, maar het was belangwekkend en het stond hem lang niet kwaad.

Maar nu sprak men over niets anders dan over de wedrennen van de volgende dag en natuurlijk sprak mijnheer Meredith hoofdzakelijk over Pindarus, die volkomen genezen was en even hard scheen te lopen als vroeger, maar toch niet geheel en al.

— Van de wonde is volstrekt niets meer te zien, het paard loopt volkomen normaal, dank zij uw prachtig middelje, graaf en toch krijg ik de indruk, dat Pindarus niet meer de oude is en niet meer doet wat er van hem wordt verwacht, zo klaagde de handelaar.

— Misschien is het paard nog een weinig bevreesd en durft zich niet geheel en al geven.

— Maar dan kan ik ook onmogelijk op Pindarus zetten! jammerde Meredith. Dan zou ik als renstalbezitter, gedwongen worden, om op Sardanapale mijn geld te zetten!

— Misschien! zei Raffles langzaam. Maar niet te veel, als ik u was!

— Hoe zo? Het staat toch als een paal boven water, dat Sardanapale na Pindarus het snelst is? zei Meredith verwonderd.

— Misschien hebt u ook wel gelijk! Maar niemand kan zeggen wat Pindarus morgen doet.

Meredith was opgestaan en zei tot zijn dochter:

— Kom, Ina, wij zullen eens naar het oefenveld gaan! Ga je mee, Saint Clair?

De vraag scheen volkomen overbodig te zijn, want de jonge man was al opgesprongen. Maar Raffles vatte hem bij de arm en zei:

— Een ogenblikje, mijnheer Saint Clair. Slechts twee woorden met u.

Hij voerde de verbaasde jongeman naar de gaanderij, waar zich niemand bevond, keek hem strak aan en zei:

— U hebt Miss Ina lief, vriend Aubrey, en volkomen belangloos, dat weet ik. U zoudt haar lief hebben, ook al was zij arm. Intussen, nu zij rijk is, zoudt gij gaarne ook wat geld bezitten,

om niet als tafelschuimer te boek te staan! Ik gebruik krachtige termen, maar dat is nodig om de zaak zuiver te stellen.

Saint Clair had een kleur gekregen en stamelde iets onverstaanbaars. Raffles echter ging onverstoort voort:

— U hebt niet veel meer dan uw salaris, mijnheer Saint Clair ofschoon dat zeer behoorlijk is. Bezit u volstrekt geen kapitaal. U zult zeker morgen wel wedden?

— O ja, dat denk ik haast wel! antwoordde de jonge man verbluft.

— Op welk paard had u willen wedden?

— Wel, natuurlijk op Sardanapale, want die is op het ogenblik favoriet.

— Verkeerd! Ik geef u stellig in overweging, mijnheer Saint Clair, uw geld niet op dat paard te zetten!

— Op welk dan? Geloof u dan zelf, dat Pindarus zal kunnen winnen?

— U bedoelt het paard, dat in de box van Mijnheer Meredith staat?

— Welk paard zou ik anders bedoelen! riep Aubrey ongeduldig uit. Kan het winnen of niet?

— Neen, dat geloof ik niet! antwoordde Raffles langzaam. Maar er is een ander paard, mijn waarde Aubrey, dat schitterende kansen heeft! Ik bedoel Peggy-mij-Love!

Stom verbaasd deed Saint Clair een stap achteruit en keek Raffles met een blik vol ongeloof aan. Toen barstte hij uit:

— Peggy-mij-Love? Dat kunt u toch niet menen! Een paard, dat drie dagen geleden is ingeschreven, dat niemand kent, waarvan nooit iemand gehoord heeft en dat op dit ogenblik genoteerd staat, met 30 : 1!

— Juist, dat wil zeggen, dat men voor ieder pond sterling, dat men op dat paard zet, er dertig terugkrijgt!

— Als het wint!

— Het zal winnen! Ik wil u wel vertellen, mijnheer Saint Clair, dat ik zelf tweeduizend pond op dat paard denk te zetten! En ik raad u dringend aan, uw spaarpenningen, ik meen mij te herinneren, dat u ongeveer duizend pond

bezit, op Peggy-mij-Love te plaatsen !
 Aubrey werd bleek. Het was voor hem een zeer hoog bedrag, het was ongeveer alles wat hij bezat ! Hij was van plan geweest, een pond of tien te wagen aan Sardanapale ! Maar er was iets zo dwingend in de ogen van die zonderlinge helper, er lag een klank van zoveel overtuiging in diens stem, dat hij begon te aarzelen. Toen zei Raffles glimlachend :

— Ik kan niet verlangen, u zo spoedig te overtuigen. Daarom doe ik u dit voorstel, want ik vertrouw u ten volle. Zodra u terugkomt van het oefenveld, gaan wij gezamenlijk naar een bookmakerskantoor en ik plaats drie duizend pond op Peggy-mij-Love. Als het paard wint, betaalt u mij daarna 100 pond. Verliest het, dan bent u mij niets schuldig.

Aubrey vatte de hand van Raffles en drukte die krampachtig.

— Dat voorstel is te mooi, om het niet aan te nemen ! Ik zal een overeenkomst op schrift stellen.

— Dat is volstrekt niet nodig ! viel Raffles hem haastig in de rede. Ik vertrouw volkomen op uw woord. En ga nu maar vlug en vooral gezwegen tegen mijnheer Meredith en zelfs tegen zijn dochter !

— Waaorm ?

— Omdat, zij u wel eens zouden kunnen bepraten, om uw plan weer te veranderen en dan zoudt gij een fortuin hebben weggegooid ! antwoordde Raffles kortaf. En maak nu maar, dat u weg komt ! Ik geloof, dat een zekere jonge dame al met ongeduld op u staat te wachten !

Een stralende zon bescheen de volgende dag de prachtig gelegen renbaan, de duizenden, die daar bijeen waren gekomen en de prachtige zomer-toiletjes, die daar altijd voor het eerst van het jaar tentoon worden gesteld door de machtige modekoning, die daar hele zwermen manequins uitstuurt.

Het was duidelijk te bemerken, dat er spanning in de lucht zat. De zonderlingste geruchten deden de ronde. De

bookmakers waren ongerust. Pindarus zou meelopen, maar niemand wist volkomen zeker of het paard nu volstrekt fit was. Bij de proefgalop langs de grote overvulde tribunes had niemand iets bizonders kunnen zien; het schone dier scheen volmaakt genezen te zijn en ging met lange, lenige, galopsprongen over het lichtgroene kort gesneden gras.

Maar Meredith, die naar zijn paard keek, schudde het hoofd en mompelde tot Aubrey, die bleek en ongerust naast hem stond, bij de ingang van het paddock.

— Het is zonderling. Pindarus loopt als een kievit en toch maakt het op mij de indruk, dat de hengst niet meer dezelfde is van vroeger. Wat kan er dan toch aan veranderd zijn ? Nu, ik houd mij maar aan Sardanapale ! Je kunt nog honderd pond op hem zetten, Aubrey. Hij staat nu 3 : 1 en over een kwartier zal het 2 : 1 zijn ! Hoeveel zet jij ?

— Ik, ik wed niet op Sardanapale, mijnheer Meredith ! antwoordde Aubrey bloedrood. Ik heb op Peggy-mij-Love gezet !

Meredith keek zijn secretaris verstomd aan en barstte toen in een brulend gelach uit.

— Ben je stapelgek, jongen ? De merrie zal pas een dag later binnen komen ! Je kon evengoed op mijn hoge hoed gewed hebben ! Kun je het nog veranderen ?

— Neen, ze zijn af !

— Inderdaad, de starter, een kleine man in een grijs pak had het sein gegeven, het startlint fladderde in de wind en het veld van zeventien paarden stooft als een stormwind voort.

Een lange kreet weergalmde over de renbaan. Raffles was dicht naast Aubrey komen staan, die bleek was en moeite had om zijn kalmte te bewaren.

De pace was zo bijzonder snel, dat het veld nog vóór de tweede bocht volkomen uit elkaar lag. Maar tot stomme verwondering van mijnheer Meredith behoorde Peggy-mij-Love tot de zeven paarden, die geheel afzonderlijk aan de kop gingen en waarbij ook Sardanapale en Pindarus behoorden. De eigenaardi-

ge isabellakleur van de outsider stak duidelijk af tegen het koffiebruin van Sardanapale en de voskleur van Pindarus. Een lang aangehouden kreet van ongeloof en bijna van verbijstering ging onder de duizendkoppige menigte op, toen het veld van zeven weer te voorschijn kwam van achter de bosjes tegenover de grote tribune. Peggy-mij-Love had zich van no. 7 opgewerkt tot no. 3!

En plotseling werd het doodstil. Het was alsof ieder voelde, dat er iets ging gebeuren. De jockey van Peggy had de karwats zelfs nog niet gebruikt, toen Sardanapale reeds onder de zweep lag. In de laatste bocht deed de jockey het dunne rietje even over het kruis van het dier kwispelen. Het was alsof het plotseling geëlectriseerd werd en in zes, zeven machtige sprongen ging het voorbij Pindarus en lag hoofd aan hoofd met de favoriet. Zo naderden zij de eindpaal. De jockey van Sardanapale striemde meedogenloos op 't dier los... Met een gemak, alsof de wedren zo even begonnen was, schoot Peggy-mij-Love de favoriet voorbij en won met ruim een halve lengte!

Een oorverdovend gehuil, een woest gekrijs steeg op. Wederom had een outsider gewonnen en wederom hadden duizenden wedders, zonder het minste verstand van paarden, maar tuk op een winstje, hun inzet verspeeld. Ralph Meredith keek zeer zuinig en betreurde de vijfhonderd pond, die hij op het paard van zijn concurrent gezet had.

— Ik feliciteer u, mijnheer Meredith, juichte Aubrey, met schitterende ogen.

— Mij? gromde de koffiehandelaar.

— Natuurlijk! U hebt 15.000 pond sterling verdiend. Wees er niet boos om, mijnheer Meredith, maar het geld dat u mij gaf om op Sardanapale te plaatsen, dat heb ik op Peggy geplaatst.

— Op mijn raad! zei Raffles zacht. Wees er niet boos om, mijnheer Meredith. Hij heeft er werkelijk goed aan gedaan, uw secretaris! Maar daar komt de winnaar aan! Willen wij eens meegaan?

— Ik stel geen belang in dat paard! bromde Meredith nijdig, ofschoon dat gemakkelijk verdiende geld zijn stemming aanmerkelijk verzachtte!

— Ik geloof dat u er daarentegen bijzonder veel belang in zult stellen, zei Raffles met een lachje. Ga eens mee, mijnheer Meredith.

Een kleine groep mensen, hoofdzakelijk verslaggevers en paardenfokkers, volgden het paard, dat slechts heel weinig zweette. De jockey was een jongen van nauwelijks vijftien jaar en zijn wangen gloeiden van opwinding en trots. Hij reed het paddoch op en voor de boxes steeg hij af. Meredith, zijn dochter en de anderen moesten nog enige tijd wachten, tot de reporters hun vragen gesteld hadden en eindelijk stond het paard veilig in zijn box. Een paar stalknechts begonnen het te ontzadelen, en met strowissen de glanzende huid droog te wrijven. Raffles zond die lieden met een fooi weg en hield alleen de jockey in de box. Zodra de deur gesloten was, vroeg hij de verwonderde knaap:

— Hoe lang oefen je met dit paard, jongen?

— Vier dagen, mijnheer!

— Wie is de eigenaar?

— Dat weet ik niet! Ze kwamen mij halen en ik zou vijftig pond krijgen, als de knol won. Het is de derde keer, dat ik in een wedstrijd uitkom.

— Heb je die vijftig pond al?

— Neen, die zullen me aanstonds worden uitbetaald, zodra ik mij verkleed heb!

Raffles keek de jongen een ogenblik strak aan. Een knaap nog bijna, die zeker van niets wist.

Toen raapte Raffles een der strowissen op, nam uit een zijner zijzakken een flesje, opende het, goot de inhoud leeg op het stro en streek dit een paar malen krachtig over het kruis van het paard. Na enige ogenblikken verdween de isabellakleur; op de gewreven plek werd het paard voskleurig.

— Laat mij u mogen voorstellen... Madame Pindarus! zei Raffles eenveu-

dig. Meredith, die krijtuit was geworden van woede en verbazing, schreeuwde het uit :

— Wel vervloekt ! Wie heeft mij die poets gebakken ? Welk paard heb ik dan in mijn box gehad, de gehele week ?

— De zuster van Pindarus, mijnheer Meredith, Pompadour II ! Komaan, u moet u het dier herinneren ! Het is een tijdlang in bezit geweest van de hertog van Windsor. Zij was bijna zo snel als haar zuster, maar toch niet volkomen en daarom werd Pompadour voor niet al te veel geld naar Frankrijk verkocht ! Zij leek sprekend op Pindarus, met uitzondering van de sokken aan de voorbenen, op zich zelf al een bijzonderheid, want een vos is meestal alleen aan de achterbenen gesokt. Toen ik de fijne wonde onderzocht, bemerkte ik, dat die sok was verwijderd door middel van een kleurstof en de gelijkenis met uw paard was nu volkomen. De bedoeling is, dunkt mij, nogal duidelijk ! De schurk die uw paard wegvoerde en laat ik u maar dadelijk vertellen dat uw pikeur er de hand in heeft gehad, mijnheer Meredith, had een tweeledig opzet : Een paard te bezitten dat moest winnen en bovendien een van zijn sterkste concurrenten beletten om hetzelfde te doen.

— Maar waarom verfdde hij mijn paard ! bromde Meredith woedend.

— Als u eens op uw zak klopt waar het geld in zit, mijn waarde heer, kunt u die vraag zelf wel beantwoorden ! Hij maakte het paard tot een volslagen outsider, omdat er dan met wedden des te meer op te verdienen viel ! U zelf hebt zoeven bij de bookmaker vijftienduizend pond voor uw onnozele vijfhonderd terug gekregen ! En wie weet hoeveel Cassida wel op zijn zogenaamde Peggy had gezet ! Een handlanger heeft hem natuurlijk geholpen aan Pompadour; of hij heeft ook dat paard eenvoudig gestolen. Voor het overige had hij natuurlijk Pindarus onmogelijk kunnen laten meelopen, tenzij hij het dier vermomde, daar u het anders onmiddellijk zoudt hebben herkend !

— Maar dat alles zal uitkomen en men zal mij van bedrog betichten ! jammerde Meredith.

— Neen, want u kunt er volstrekt niets aan doen ! Als er bedrog is gepleegd, dan deed ik het, zei Raffles kalm. Maar ik heb er volstrekt geen berouw van. Deze Franse knaap hier heeft geen woord van ons gesprek verstaan en begrijpt niets van de hele zaak. En, met mijnheer Cassida zal ik wel afrekenen ! Ik weet waar hij zich bevindt en dat zal ik hem bewijzen ! Adieu, mijnheer Meredith, Miss Ina, Saint Clair ! De kennismaking was mij zeer aangenaam en voordelig !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een Mislukte Samenzwering

